

Địa Ngục Nhân Sinh

Contents

Địa Ngục Nhân Sinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24

Địa Ngục Nhân Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công, lãnh suất phúc hắc công x khả ái nhút nhất thụ. . . Couple: Hà Mộ - Tiêu Mặc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dia-nguc-nhan-sinh>

1. Chương 1

Mặc Nghiên xoa trán tắt máy tính, hôm nay cậu lại tiếp tục tăng ca để theo kịp tiến độ công việc. Cậu – Tiêu Mặc Nghiên là sinh viên vừa mới tốt nghiệp một trường đại học hạng 2, đang làm nhân viên thử việc cho công ty thuộc tập đoàn Hà thị, một trong những tập đoàn có tầm ảnh hưởng trong lĩnh vực công nghệ thông tin, máy móc thiết bị...

Tại sao một sinh viên mới ra trường như cậu lại được vào đây làm? Đó là nhờ công ơn lớn lao của bà chị họ của bác hai của chị họ, con của dì tám, em của mẹ cậu, xin cho vào làm, bởi vì bà chị họ của gì gì đó là phu nhân của chủ tịch tập đoàn Hà thị và cũng nhờ mối quan hệ dây mơ rễ má xa lắc xa lơ này mà cậu kiếm được một chân trợ lý ở đây. Mặc Nghiên là một người khá nhút nhát nên vào đây thử việc đã được hai tháng mà cậu chả làm thân được với một ai. Nhân viên ở đây người nào cũng dán mác “tinh anh” trên người, ai cũng sành điệu và bản lĩnh, không như cậu – mái tóc khá dài che gần hết đôi mắt, thêm một gọng kính to vừa dày vừa xấu, mỗi ngày chỉ vận áo sơ mi và quần âu rộng thùng thình càng khiến cậu trông gầy gò mỏng manh, nên mới nói khi biết cậu làm việc ở đây, chẳng một ai tin tưởng.

Mặc Nghiên thở dài đeo cặp ra khỏi công ty, lúc này trên đường đã thừa thớt xe qua lại. Đang lúc cậu muốn đón taxi về thì chuông điện thoại reo:

- Alo...

- Mặc Nghiên, cậu đến ngay quán bar của khách sạn Hoàng Đế đi, tụi này đang ăn mừng A Đại nhận được việc bên tập đoàn chính của Louis tại Mỹ này. Tối lẹ đi nhé!

- Nhưng... khuya lắm rồi...

Chưa nói hết câu mà bên kia chỉ còn lại tiếng “tút” thật dài, Mặc Nghiên lại thở dài đón xe đến Hoàng Đế. Người vừa gọi cho cậu là Hoàn Ân, cùng với Đại Kính là hai trong số rất ít bạn mà cậu thân khi học đại học. Bọn họ đều là tinh anh trong xã hội, vừa đẹp trai vừa tài giỏi nên vừa ra trường đã nhận ngay được công việc tốt với mức lương hấp dẫn, ai như cậu, khó khăn lắm mới xin được việc mà chẳng biết có được nhận vào làm chính thức hay không.

Khi cậu tìm được bọn họ đã là nửa giờ sau đó, vừa gặp mặt cậu đã bị kéo vào uống đến choáng váng đầu óc dù tửu lượng của cậu không tính là thấp...

—————oOo—————

Hà Mộ vừa bước ra khỏi phòng tắm, nhớ đến cuộc điện thoại của thằng bạn thân khiến hấn bật cười. Nhìn chiếc thẻ từ khóa phòng khách sạn trên tủ đầu giường, hấn có thể đoán được món quà mà tên kia chuẩn bị là gì.

Hấn là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hà thị vừa trở về từ Mỹ, có thể nói về ngoài của hấn tuy lạnh lùng nhưng lại rất anh tuấn khiến xung quanh hấn không thiếu ong bướm vây xem, nhưng chưa ai có thể bò lên được giường của hấn vì hấn là gay, ngoài bạn bè thân thiết và người thân trong gia đình thì không ai biết bí mật này cả. Hấn rất may mắn được sống trong một gia đình có lối sống tiên tiến, cha hấn khi biết được chuyện đó chỉ lắc đầu rồi thôi, đối với ông dù hấn có con mà con hấn chẳng ra gì cũng bằng là không có, ông không quan trọng người thừa kế có huyết thống với mình hay không âu cũng là một sự may mắn. Còn mẹ hấn thì khỏi phải nói, bà thiếu điều nhảy tưng tưng đi tìm người yêu đồng tính cho hấn...

Hà Mộ thay quần áo, áo sơ mi đen tuyền ôm gọn thân hình hoàn mỹ của hấn, phối hợp cùng quần jean đen càng tăng thêm vẻ đẹp thần bí. Mẹ hấn vừa vào phòng thấy dáng vẻ đó của hấn thì xuýt xoa, mắt nổi trái tim:

- Oa... đi đâu mà đẹp vậy con trai?

- Con đi lấy “quà tặng”, tối nay mẹ khỏi chờ cửa con!

- Quà? Ở đâu? Cho mẹ đi với! – Mẹ hấn lú rú đi theo.

Hà Mộ dừng bước quay lại cho mẹ hấn một nụ cười thật đẹp, ôm mẹ hấn vào lòng, hôn lên trán thì thầm:

- Quà này chỉ con mới lấy được, còn mẹ ngoan ngoãn ở nhà thất nơ chờ cha về mở đi...

Bà Hà đỏ mặt mắng yêu hấn một tiếng rồi bật cười nhìn hấn mắt hút sau cánh cửa...

—————oOo—————

Mặc Nghiên lão đảo dựa vào tường để tìm nén cảm giác choáng váng, cậu vừa tổng hai tên kia vào một phòng nào đó rồi cố gắng lếch về, ngày mai cậu còn phải đi làm a. Không thể chóng lại cảm giác mơ hồ càng lúc càng nặng này, cậu quơ ngay anh chàng phục vụ vừa đi đến để đặt một phòng khách sạn, cậu cần ngủ một giấc trước khi về...

Cầm thẻ khóa trong tay, cậu lơ đãng tìm phòng 1407. Sự đáng sợ của việc say rượu là không biết vào phòng mà có cầm khóa hay không cũng như không phân biệt rõ sự khác nhau của những con số trên cánh cửa bên ngoài. Vừa tìm thấy chiếc giường mềm mại cậu đã ngã vật ra ngủ như chết mà không biết ở chiếc sofa nằm chếch ở góc phòng, một đôi mắt sáng rực đang nhìn cậu đầy hứng thú.

Hà Mộ không giấu được khóe miệng khi thấy “con dê” bé nhỏ từ đâu chui vào ngủ trên chiếc giường mà lát nữa anh sẽ hưởng dụng món quà nhỏ của mình, vừa nhìn đã biết cậu ta đi nhầm phòng nhưng mà hấn cũng không có lòng tốt nhắc nhở cậu bạn nhỏ này phải trở về phòng mình ngủ tiếp, hấn đang cảm thấy chán vì món quà nhỏ kia còn chưa tới. Đúng lúc này điện thoại trong túi hấn rung lên...

- Mộ, xin lỗi! Quà mình tặng cậu xảy ra chút sự cố nên không đến được, hôm này mình bù lại hén.

- Không sao! Mình tìm được một người thú vị hơn rồi, cậu chi tiền phòng là được.

- Oh... hắc hắc... chúc cậu có một đêm “tính phúc” nhé!

Hà Mộ tắt máy, đặt điện thoại lên chiếc bàn bên cạnh. Thân hình to lớn chậm rãi cởi quần áo. Từng chiếc từng chiếc cúc được tháo ra, khoe cơ ngực cơ bụng hoàn mỹ bên dưới lớp vải trần đầy sức mạnh. Đôi mắt hắc vẫn không rời khỏi người đang ngủ kia, Mặc Nghiên nằm nghiêng, mái tóc rũ xuống gối lộ ra gương mặt khả ái đáng yêu của cậu, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch nhếch nhảm nhảm vài từ vô nghĩa, làn da vì rượu mà ửng hồng khiến Hà Mộ khi nhìn thấy cậu bất giác dục vọng đã cuồng cuộn trỗi dậy không thể khống chế được, bởi thế hôm nay có trách thì trách cậu xui xẻo vào nhầm phòng khiêu khích dục vọng của hắc a...

Mặc Nghiên ngủ khá sâu, nhưng vẫn có cảm giác có ai đó bên cạnh, vấn đề là cậu không mở mắt lên nổi. Hà Mộ thoát quần áo cậu, người dưới thân dường như khó chịu vì bị phá giấc ngủ. Làn da dần hồi mềm mại dưới tay dường như khiến máu toàn thân hắc sôi lên, muốn ngay lập tức nhắm nháp cậu, để lại trên làn da non mềm ấy những ấn ký của riêng mình. Đôi mắt sâu không thấy đáy của hắc dừng trên hai nụ hoa màu hồng phấn trước ngực cậu, yết hầu khẽ động, dường như di chuyển dọc theo thân thể nhỏ nhắn đến nơi trung tâm của khoái cảm vẫn đang ngủ say bên dưới lớp lông măng không quá rậm, đôi mắt hắc càng trở nên sâu hun hút khi thấy đóa hoa màu hồng đang vô thức khép mở như mời gọi hắc mau mau đến thưởng thức...

Mặc Nghiên như lọt vào một giấc mộng xuân, cậu cảm thấy kích động đến run rẩy khi cảm nhận được sự ấm áp lướt trên da thịt mình, đem đến từng trận sáng khoái. Từng nụ hôn dừng trên thân thể cậu, môi lưỡi lướt đi cũng những lần cắn mút khiến cậu phát ra từng tiếng nức nở. Hà Mộ buông tha cho xương quai xanh khiêu gợi, chuẩn xác đặt lên đôi môi mọng nước kia một nụ hôn, chiếc lưỡi linh hoạt công thành đoạt đất, chiếm từng tấc từng tấc trong miệng cậu, thành công cùng lưỡi cậu dây dưa, Mặc Nghiên vô thức đáp lại. Một nụ hôn đúng chuẩn kéo dài khiến cậu hô hấp khó khăn nhưng cũng làm sống dậy từng tế bào cảm giác trên cơ thể cậu, cậu khó chịu “ừm” một tiếng, muốn đẩy sức nặng trên người mình ra để tìm chút không khí, Hà Mộ phải tha cho cậu thở, hắc rời khỏi môi cậu kéo theo một vài sợi chỉ bạc không kịp nuốt của ai kia.

Nụ hôn dời xuống làn da cậu, từng tấc da thịt cậu đều được ưu ái bởi những cái hôn vội vàng nhưng không xao lãng, hắc khẽ mút nụ hoa trên ngực cậu, đầu vú mẫn cảm khiến cậu oằn lưng như muốn né tránh như muốn được nhiều thêm, từng cơn sóng sáng khoái lạ lùng khiến cậu không sao phân biệt được đâu là thực đâu là mơ. Vật nam tính bé nhỏ chưa một lần trải qua ái tình đã gắng gượng đứng thẳng trong không khí, kéo theo dục vọng càng mãnh liệt của người đàn ông bên trên cậu...

Lắm nhảm: >.<” sao=“” càng=“” viết=“” càng=“” thấy=“” bạn=“” công=“” của=“” men=“” dê=“” xòm=“” vậy=“”>

Vừa lòng với phản ứng của cậu, hắc bắt đầu chú mục chăm sóc vật nam tính đã gắng gượng đứng lên vì khoái cảm của cậu, bàn tay hắc khẽ vuốt ve nó, vật nam tính ấy càng phản ứng tích cực hơn trước những hành động đầy khiêu khích đang tiếp tục diễn ra, hắc chà xát xoa nắn vật trong tay, đỉnh nhỏ không kìm nén được tràn ra từng dòng dịch trong suốt tựa như nước mắt nỉ non vì sung sướng... Mặc Nghiên ứ ứ run rẩy vụn vụn, muốn khép đôi chân lại nhưng không dậy nổi một chút sức lực, cảm giác xa lạ này như kéo cậu xuống vực sâu vạn trượng không lối thoát...

- Aa... - khẽ bật một tiếng rên khiến Hà Mộ càng phấn chấn, bàn tay linh hoạt xoa nắn càng nhanh và một cơn run rẩy thật sâu trong linh hồn, cậu có giật tiết ra trên tay hắc.

Nhìn người vẫn mê man mà thở dốc từng chập, Hà Mộ lại khẽ hôn lên môi cậu, thật ngọt. Bàn tay dính tinh dịch chậm rãi tiến về cánh cửa thần bí bên dưới, ngón tay thon dài vuốt ve nơi cửa vào hấp dẫn ấy khiến người bên dưới mơ màng khẽ nhú mày, máu sôi của hắc lại sôi lên rần rần, nam căn dưới thân hắc lại càng bành trướng khiến hắc phải hít thật sâu kìm nén lại cảm xúc muốn vọt ngay vào trong cậu. Nhấn một ngón tay vào cửa động, nhờ tinh dịch bôi trơn mà ngón tay dễ dàng xâm chiếm, chìm vào không gian ấm áp mà co giãn này. Cảm giác được vách tường bên trong co rút liên tục, hắc ao ước được đặt ngay con quái vật dưới thân mình vào nơi đó mà hưởng thụ cảm giác thít chặt ấy, nhưng mà tiểu huyết của cậu thật nhỏ bé a, còn hắc lại không muốn cậu bị thương...

Mặc Nghiên khó chịu rên lên, bản năng đẩy cái người bên trên mình và vật lạ ở trong cơ thể ra ngoài...

- Buông... buông ra... ư...

Hà Mộ cử động ngón tay, từ tốn trượt sâu vào, cảm giác vách tường bao bọc chặt chẽ ngón tay đúng như những gì hắn nghĩ. Mỗi lưỡi tiếp tục khiêu khích hai điểm mẫn cảm trên ngực cậu, bàn tay bên dưới thì càng thuần thực ra vào nhanh hơn để mở rộng tiểu huyết bé nhỏ khả ái kia. Mặc Nghiên từ chống cự đến khuất phục khoái cảm đang nảy sinh, hoàn toàn thả lỏng bản thân tiếp nhận thứ đang tấn công từng đợt vào cơ thể cậu, đem đến khoái cảm cùng cực này. Cửa động theo động tác đâm vào rút ra của những ngón tay mà càng ngày càng ướt át, từng dòng dịch trong suốt thấm ướt cả hạ thân cậu trông thật đậm mỹ, vách tường bên trong theo động tác đưa đẩy mà càng co rút như luyến tiếc...

- Aa...ha..mm... - cậu không chịu nổi khoái cảm đã bắn thêm lần nữa.

Hà Mộ “hừ” một tiếng rút mạnh tay ra khiến Mặc Nghiên bật rên, hấn banh chân cậu ra hai bên, đôi mắt như có lửa nhìn chăm chăm vào cửa động đang tự động khép mở, tay nâng nam căn thật lớn đã đỏ sẫm nổi đầy gân đặt lên cửa động, khe đưa đẩy bên ngoài như yêu thương tiếp xúc. Cảm nhận được sức nóng đang sợ đang cọ xát, tiểu huyết Mặc Nghiên theo bản năng co rút, hấn không kìm nén nữa, nâng thân đâm mạnh vào cửa động...

- A!!! – Mặc Nghiên hét lên đau đớn, bên dưới bị cái đau kinh khủng cắt qua khiến cậu oằn người muốn tránh đi nhưng một đôi tay đầy sức mạnh đè chặt cậu lại.

- Hừ... - Hà Mộ đè cậu lại, cảm giác thít chặt khiến hắn muốn nổ tung, nhấn nạy cảm giác muốn đâm vào tận gốc, chậm rãi khiêu khích người dưới thân tìm lại hứng khởi vì đau mà xụi lơ.

Mặc Nghiên bật khóc, bên dưới đau như muốn rách xa, sự căng cứng của tiểu huyết và sợ hãi khiến cả cơ thể cậu run rẩy không kiềm chế được, cậu đã thanh tỉnh hơn nửa nhưng không dám mở mắt nhìn nhận cái việc đáng sợ đang diễn ra này. Biết người dưới thân bị đau, hấn nín nhịn khoái cảm muốn động lau nước mắt cho người kia, thì thầm:

- Thả lỏng... một chút là hết rồi...

Mặc Nghiên hít thở dồn dập, giọng nói truyền cảm thấm đượm tình dục như khiến cậu bình tĩnh hơn, mọi chuyện đã rồi, nếu cậu chống cự chỉ đau nhiều hơn. Cố gắng thả lỏng bản thân, cố gắng kìm nén cảm giác sợ hãi trong lòng, Mặc Nghiên nghĩ thầm, cùng lắm ngày mai chạy trốn, coi đây là một cơn ác mộng. Nam căn thật lớn vẫn chôn trong cơ thể cậu, hấn cười khe khẽ cảm nhận vách tường co thắt nuốt mình vào, dựa theo phản ứng cơ thể cậu, hấn dần vào càng sâu cho đến khi tận gốc, mồ hôi nhỏ giọt rơi xuống cơ thể Mặc Nghiên hòa cùng mồ hôi cậu càng khiến cậu thêm quyến rũ. Hà Mộ cắn vành tai cậu, cổ vũ:

- Vào hết rồi... thật giỏi...

Không hiểu sao nghe được lời này, cậu đỏ mặt. Cảm giác căng chặt quái dị và đau đớn khiến cậu không dám động đây, chỉ biết cố gắng thả lỏng và hít thở sâu. Không ngờ chỉ say rượu ngủ khách sạn thôi mà lại bị cường bạo, thật đúng là cái số cậu xúi quẩy nhất trên đời, mà tên cường bạo cậu thấy sao cũng khá dịu dàng nhỉ...

Hà Mộ thấy cậu giả chết thì chỉ biết cười thầm, để xem cậu giả chết được bao lâu. Hắn điều chỉnh lại tư thế rồi bắt đầu động thân, đem cả nam căn ra gài hết lại chậm rãi đâm vào, khơi gợi từng tế bào khoái cảm trong cậu. Đau đớn khiến cậu cắn chặt răng nhưng theo động tác ngày càng nhanh của người đó, nơi bí mật đau đến chết lặng lại bắt đầu sinh ra cảm giác khác thường. Một vài tia khoái cảm nảy sinh theo động tác đưa đẩy chín cận một sâu khiến cậu không khỏi bật ra tiếng rên kìm nén. Hà Mộ bật cười:

- Có cảm giác? – Hắn lại thúc vào một cái thật mạnh, chạm trúng điểm mẫn cảm trong người cậu làm Mặc Nghiên hoảng sợ run lên. – Chỗ này?

Thấy phản ứng ngây ngô của cậu, hấn càng ra sức đâm vào trung tâm khoái cảm đó làm Mặc Nghiên lắc đầu nguây nguây, thứ khoái cảm này thật đáng sợ, mỗi một lần nơi ấy bị đâm trúng, cậu như bị điện giật, sung sướng đến muốn ngất đi nhưng không sao ngất được, khoái cảm ngày càng nhiều như tra tấn cậu...

- A... không cần... đừng đâm...ưm...

- Ừm... bên trong em thật sướng khoái... - Thấy cậu đã tìm được khoái cảm, hắn cũng không kiên dè mà tăng tốc. Tiếng da thịt đánh vào nhau “Bạch, bạch” vang vọng khắp căn phòng, Hà Mộ cũng không kìm nén được vài tiếng rên khẽ vô tình thoát ra.

Căn phòng chìm trong ánh đèn mờ nhạt, hai thân ảnh quấn nhau trên chiếc giường đôi thật lớn. Mặc Nghiên không thể kìm nén tiếng rên rỉ ngày một thoát ra càng nhiều của mình, thở hổn hển mặc ai kia xâm nhập ngày càng sâu. Cơ sóng cực khoái cứ ngày một dâng cao khiến cậu hoảng sợ, cậu đưa tay muốn giải phóng vật nhỏ đã căng cứng vì đau đớn của mình nhưng lại bị một bàn tay to lớn nắm chặt.

- Buông... buông mau... a...a...m

- Kiên nhẫn một chút... hmm... em đã bắn rất nhiều lần...

- A...ừm... tôi muốn bắn... thả ra...

- Chờ tôi...hừ...

Hà Mộ khóa chặt tay cậu, hắn mở chân cậu ra càng rộng, nam căn to lớn đổ sập thúc vào tận gốc, mạnh mẽ mà cuồng dã khiến cậu chỉ biết thét chói tai vì sung sướng.

- A...ha.. ha...

- Mm.. một chút nữa...

Bạch bạch bạch, tiếng da thịt ma sát ngày càng vang vọng, cho đến khi Mặc Nghiên không chịu nổi, trước mắt sáng lóa bắn ra, vách tường bên trong co thắt dữ dội kẹp chặt nam căn sắp tuôn trào của Hà Mộ, hắn mới dậm mạnh thêm vài cái, thở dồn dập bắn thẳng vào trong cơ thể cậu. Cảm giác nóng đến phát phỏng bên trong khiến Mặc Nghiên co giật ngất đi.

Nhìn cậu mệt đến không chịu nổi, không hiểu sao lòng hắn nổi lên cảm giác thương tiếc, chậm rãi đặt lên trán cậu một nụ hôn, hắn từ từ rút ra khỏi cậu. Nhìn cửa động sưng đỏ khép mở, tràn ra dịch trắng mà hắn lưu lại, không hiểu sao tự đáy lòng lướt qua chút cảm xúc nhẹ nhàng mang lên yêu thương, nhẹ đến nỗi hắn chưa kịp nhận ra đã đi mất. Hắn xuống giường đi vào phòng tắm chuẩn bị khăn ẩm lau rửa giúp cậu, sau đó cũng tắm tấp một chút rồi mỹ mãn trèo lên giường, ôm cậu vào lòng ngủ thật sâu...

2. Chương 2

Mặc Nghiên bị một con quái thú to lớn sẵn sù không ngừng tra tấn cậu, hình dáng đáng sợ của nó làm thân hình mảnh mai của cậu run lên, con quái thú nhìn cậu bằng cặp mắt đen sâu hun hút, nó từ từ tiến lại gần, móng vuốt to lớn sắc bén xé toạt quần áo cậu. Cậu sợ hãi lui càng nhanh về góc tường, nó cũng càng ngày càng tiến lại gần. Mặc Nghiên hoảng sợ thấy nó ép cậu sát vào vách tường, bàn chân to lớn banh rộng chân cậu ra, đôi mắt đen đặc nhìn chăm chăm vào hạ thân lỏa lồ của cậu, trong miệng nó phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp mà hưng phấn, rồi cậu rung mình thấy nó nắm lấy vật tượng trưng cho giống đực của nó ra vuốt ve, vật đó to lớn mà đầy gai góc vô cùng đáng sợ, móng vuốt nó khẽ chọt vào nơi bí mật của cậu sinh ra một tia đau đớn nhưng lạ là lại khiến cậu hưng phấn đến vật nam tính cũng dựng đứng lên...

- Đừng... đừng mà...

Cậu có cảm giác nó nhếch lên khoe miệng lộ ra vài cái răng nanh của mình, nó cuối đầu xuống gần tiểu huyệt đang sợ hãi của cậu, chiếc lưỡi đỏ hồng khẽ liếm lên cửa động đang run rẩy vì kích thích kia khiến cậu sung sướng đến hết lên...

- A... đừng lại...a...a đừng liếm nữa...không chịu nổi...

Chỉ thấy đầu lưỡi to lớn khéo léo luồn lách vào trong cửa động chật hẹp, đụng lên vách tường mẫn cảm bên trong khiến cậu không chịu nổi khoái cảm nó mang lại là la lên, đầu óc trắng xóa bắn ra. Nhưng con quái vật vẫn không ngừng liếm láp, dường như nó cảm thấy bên trong cậu mà một món mĩ vị không ngừng hấp

dẫn nó, chiếc lưới to dài đưa vào thật sâu, liếm láp từng ngõ ngách bên trong, đưa vào rồi lại rút ra mang đến cho Mặc Nghiên từng trận khoái cảm. Mặc Nghiên sướng khoái đến không còn biết gì, chỉ biết há miệng thở dốc và rên rỉ không ngừng, nước bọt theo khoe miệng không thể ngậm lại chảy ra ngoài tạo thành một bộ dáng dâm mỹ cực kì...

- A... a... tha ta... tha ta... chịu không nổi...

- Hừ... hừ... – Quái vật phát ra tiếng gầm giữ trầm thấp, chiếc lưới đỏ lui ra ngoài.

Hai chân trước khỏe mạnh của nó xốc ngược cậu lên, Mặc Nghiên hoảng sợ thấy nó đưa vật nam tính gai góc đáng sợ của mình chà xát lên cửa động cậu, bộ dáng hưởng thụ của nó khiến cậu chỉ muốn ngất đi...

- Dừng... dừng vào... không được đâu...

Quái vật mặc kệ tiếng khóc lóc van xin của cậu, đôi mắt đen híp lại, nhìn chăm chú ánh mắt cậu, và một cái động thân thật mạnh, cậu hét lên...

(Hố hố, SM tới đây thôi!)

Mặc Nghiên bật dậy trên giường, mồ hôi ướt đầm cơ thể cậu, giấc mơ thật đáng sợ. Kể từ ngày hôm đó chạy trốn khỏi khách sạn, cậu bị sốt li bì nên xin nghỉ phép ở nhà, nhưng mỗi ngày là một cơn ác mộng không ngừng tra tấn cậu. Giấc mộng thật đáng sợ nhưng nó lại luôn đem đến cho cậu những khoái cảm không ngừng ngày một nhiều hơn. Mặc Nghiên lật chăn lên, chiếc quần lót của cậu đã ướt đầm mồ hôi và tinh dịch cậu bắn ra trong vô thức, cậu buồn bã thở dài. Có phải cậu bị bệnh rồi không? Bị người khác cưỡng bạo đã đành, nay còn gặp ác mộng bị thao mà hết lần này đến lần khác sung sướng bắn tinh. Mặc Nghiên gục mặt vô hai bàn tay của mình, từ kẽ tay khẽ chảy ra một mảnh ướt át...

—————oOo—————

Trong khi Mặc Nghiên ở nhà xoắn xuýt vì những cơn ác mộng dâm mỹ thì ở công ty mọi người đang xôn xao vì vẻ ngoài tuần lãng của một người nào đó vừa trở về nhậm chức Tổng giám đốc.

Kể về Hà Mộ ngày hôm đó, sau khi đã ngủ no nê vì cuộc kích tình hôm trước, hần tỉnh lại đã thấy bên cạnh trống không. Không hiểu sao hần lại thấy bức bối vì người tình nóng bỏng hôm qua đã chạy trốn mất tăm mà chẳng để lại một chút manh mối. Nhìn xuống hạ thân đang sung sức lúc sáng sớm, hần cười khổ lủi vào phòng tắm, trong thâm tâm lại rất hy vọng có thể gặp lại cậu trai đó. Đến lúc hần về nhà thì gặp ngay ánh mắt sáng quắc của mẹ, hần chỉ biết “ha ha” cười rồi nhanh chân trốn vào phòng, mẹ mà tra hỏi thì thật là đau đầu.

Hần đến công ty nhậm chức đã được một tuần, vậy mà hần vẫn nhớ nhung thân hình nóng bỏng khít chặt kia. Hà Mộ hít thở sâu, hần cần ném ngay bóng hình kia ra khỏi đầu nếu không hần đảm bảo không thể ngồi đây cho tới hết giờ làm việc.

Cốc cốc...

- Mời vào!

- Giám đốc, đây là tài liệu ngài cần! – Cô thư ký liếc mắt đưa tình đưa xấp tài liệu cho hần, hần chẳng thèm nâng mắt lên nhìn. Mà hần thừa biết cô đang làm gì, lại nũng nịu cúi thấp người lộ ra cái khe rãnh sâu hun hút nơi bờ ngực chứ gì, hần cười thầm, lớn thì lớn thật nhưng đáng tiếc hần chẳng “đứng” nổi lấy một giây.

- Còn gì nữa không? – hần từ tốn hỏi, ánh mắt lạnh nhìn cô ta khiến cô ả bối rồi đi ra khỏi phòng.

Nghiêm túc nhìn thông tin nhân sự trên tay, đôi mắt đen lướt qua từng gương mặt và năng lực của họ, trực tiếp ghi nhớ vào bộ não với IQ 180 của mình. Hần hài lòng gấp tài liệu lại, tiếp tục đảo mắt qua danh sách nhân viên thử việc, đôi mắt hần bỗng bị chú mục vào gương mặt trắng trẻo với một nụ cười yếu ớt, gương mặt khả ái này đã khiến hần điên cuồng trong dục vọng.

- Tiêu Mặc Nghiên? – Hần thì thầm tên cậu, trong đầu chợt lóe lên một kế hoạch bắt cóc người về bên cạnh để từ từ hưởng thụ. Khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười ám muội, hần nhắc điện thoại gọi cho trưởng phòng nhân sự thông báo với ông về việc điều người đến cho mình. – Em chạy không thoát rồi, tiểu khả ái!

—————oOo—————

Ngày hôm sau vừa đến công ty, Mặc Nghiên đã nhận ngay thông báo về việc điều động nhân sự. Nhìn vị trí mà mình phải làm, cậu trợn mắt há mồm nhìn trưởng phòng nhân sự...

- Này... này là sao? Em vẫn chưa làm nhân viên chính thức.

- Đây là ý của tổng giám đốc, muốn đào tạo nhân viên đặc lực cho riêng mình nên chọn một người trong số nhân viên thử việc đảm nhận chức trợ lý cho hần. Cậu được chọn, mau trở về thu dọn đồ đạc rồi lên tầng 34 trình diện đi.

- A... có nghĩa là, em có thể lên nhân viên chính thức hả?

- Cố gắng biểu hiện cho tốt, giám đốc sẽ không đuổi việc cậu đâu.

- Vâng... em... em sẽ cố gắng...

Mặc Nghiên mừng rỡ đi về chỗ thu dọn, không biết rằng lần đi này sẽ “bán” luôn cả thân thể, bị ai đó ăn tiền mạt tịnh a...

Hà Mộ sốt ruột ngồi đợi trong văn phòng, trưởng phòng nhân sự đã nói hôm nay cậu ta sẽ đến, nên từ sáng sớm hần đã đến văn phòng chờ đợi để thấy được gương mặt thân yêu kia. Chẳng hiểu làm sao mà hần như bị cậu mê muội, nghĩ đến cậu là toàn thân nóng lên. Nhìn người khác nằm dưới thân, điên cuồng xâm phạm nhưng hần vẫn không sao lấp đầy khoảng trống và sự thỏa mãn mà hần đã có khi làm cùng cậu. Hần nghĩ mãi mà chẳng ra, có lẽ hần quên mất một thứ, đó là sự thỏa mãn và lấp đầy sự trống trải khi được bên cạnh người mình thương yêu...

Cốc cốc...

- Mời vào! – Hần ngồi nghiêm túc lại, chờ mong người ngoài cửa.

- Giám đốc, trợ lý mới đã đến trình diện, ngài có muốn gặp không? – Thư kí lên tiếng hỏi.

- Đưa cậu ấy vào! – Hần giấu nhanh sự hưng phấn trong đôi mắt, lạnh lùng trả lời.

- Vâng!

Một người từ cửa bước vào, tóc mái che khuất đôi mắt xinh đẹp mà hần đã từng nhung nhớ. Mặc Nghiên lo lắng bước vào phòng, không dám ngẩng đầu nhìn vị giám đốc mới nhậm chức này, cậu nghe đồn hần ta là một người lạnh lùng khó gần nhưng rất đẹp trai, vì lo lắng nên cậu cũng không chú ý giọng nói ấy rất quen thuộc...

- Tiêu Mặc Nghiên?

- Vâng!

- Từ hôm nay cậu sẽ làm trợ lý cho tôi, công việc mỗi ngày của cậu là thông báo lịch làm việc, chuẩn bị giấy tờ mà cuộc họp cần, có công tác thì theo tôi đi công tác. Tóm lại, việc của cậu là chịu trách nhiệm những gì mà tôi phân phó, người khác nói gì cũng không cần quan tâm.

- A... - Cậu sưng sốt ngẩng đầu dậy, và bị cuốn vào đôi mắt đen đang chăm chú nhìn mình.

- Hiểu không? – Hà Mộ hỏi.

- Vâng!

- Vậy tốt rồi, lương cậu tôi sẽ trả vào mỗi tháng, tùy theo sự tích cực của cậu mà tăng lương tăng thưởng, ra ngoài làm việc đi.

- Vâng.

Nhìn Mặc Nghiên dờ dẫm đi ra ngoài, Hà Mộ cười khê: “Bắt được em rồi a, từ từ mà hưởng thụ nhé, cục cưng...”.

3. Chương 3

Từ khi bắt đầu làm việc ở vị trí mới, Mặc Nghiên luôn cố gắng hoàn thành tốt công việc dù có muộn cỡ nào. Nhưng lần nào cũng vậy, khi cậu sắp xếp hoàn tất công việc và chuẩn bị về đều thấy vị giám đốc cao cao tại thượng lướt qua cậu đi mất, đôi khi cậu cũng sinh lòng hâm mộ - giám đốc thật là chăm chỉ, ngày nào cũng tăng ca đến tận khuya mới về. Còn vị giám đốc mà cậu hết lòng khen ngợi kia, thật ra là ngồi chán ngắt trong văn phòng theo dõi từng hành động của cậu để có thể “tình cờ” đúng giờ đi về.

Và hôm nay cũng vậy, khi cậu chuẩn bị về thì một bóng người đứng trước bàn làm việc của cậu, gõ vào bàn để lên tiếng cho sự có mặt của mình.

- Giám... giám đốc!

- Theo tôi đi ăn khuya! – Hà Mộ không cho cậu thời gian nghĩ ngợi đã đâm đầu đi thẳng vào thang máy.

Mặc Nghiên há mồm ngớ ra, một lát sau mới phản ứng là người ta vẫn đang kiên nhẫn chờ mình đi vào thang máy cùng. Cậu vội vàng xách cặp chạy vào, trong lòng vẫn bấn loạn vì lời giám đốc băng sơn của cậu vừa nói. A! Đi ăn khuya cùng ngài ấy a, chắc cậu chỉ dám ngồi đó nhìn người ta ăn.

Hà Mộ nhìn chăm chăm cái gáy của ai kia, từ lúc vào thang máy đến giờ, cậu ta chỉ cúi đầu mà chẳng nhìn mình lấy một cái, trong lòng hẳn sinh ra cảm giác hờn giận vô cớ dù biết cậu chẳng nhận ra mình là ai. Đối với cậu, hẳn cùng lắm chỉ là một vị lãnh đạo cao cấp của công ty, lạnh lùng khó gần gũi... Hẳn thở dài trong lòng, lúc nào sẽ được nhìn thấy gương mặt phím hồng vì dục vọng của cậu một lần nữa đây, mỗi ngày hẳn đều phải nhìn cậu mà tự an ủi, thật uổng phí bộ dáng “hào hoa phong nhã” của mình mà.

Mặc Nghiên theo giám đốc của mình xuống tầng hầm để xe, cậu chỉ biết im thin thịch đi theo. Không khí bên cạnh giám đốc rất đáng sợ, cậu có cảm giác mình sẽ bị nuốt sống nếu như mở miệng phản đối hoặc từ chối đi cùng.

Hai người đi đến chiếc BMW xám bạc đầy phong cách, Hà Mộ đánh cho tên ngốc kia một ánh mắt “không được phản kháng” rồi leo lên xe ngồi, Mặc Nghiên cũng lo sợ ngồi vào ghế phụ, tim đập thình thịch vì hồi hộp. Hương nước hoa nhàn nhạt tỏa ra từ người giám đốc khiến cậu thấy thật quen thuộc nhưng lại chẳng nhớ ra là đã ngồi được ở đâu.

Hà Mộ chăm chú lái xe, chạy một mạch đến nhà hàng mà hẳn thường đi đến, không nói một câu mà đi vào. Mặc Nghiên cũng không dám chậm trễ mà chạy theo, trong lòng thầm mắng: “Chân gì mà dài thế!”. Bọn họ ngồi ở một chiếc bàn ngoài ban công, cảnh đêm và cả thành phố thu nhỏ cứ đập vào mắt khiến không khí lúc này thật kỳ diệu. Tim Mặc Nghiên càng lúc đập càng nhanh, ánh mắt của giám đốc nhìn cậu lúc này thật nóng khiến cậu chỉ biết xấu hổ cúi đầu.

- Cậu ăn gì? Ở đây món bò bít tết rất ngon! – Hà Mộ lảng ánh mắt ra khỏi người cậu, giả bộ lơ đãng hỏi.

- A... gì cũng được ạ! – Cậu lí nhí trả lời, có bao giờ cậu đi đến những nơi sang trọng như thế này đâu chứ.

- Cho tôi 2 phần bò bít tết, chín 7 phần. Một phần salad cá hồi và một chai Bolinger.

- Vâng, quý khách đợi trong chốc lát! – Cậu phục vụ nhận lại thực đơn rồi đi mất.

Hà Mộ hít thở sâu, đè nén cảm giác muốn ôm cậu vào lòng hung hăng cắn mút. Làn gió thổi nhẹ nhàng làm phát nhor mái tóc cậu, lộ ra gương mặt trong sáng khả ái mà hẳn đã từng xem, càng làm trái tim hẳn thêm xao động.

Hai ly rượu được rót vào thứ rượu vàng óng, chỉ ngửi mùi thôi đã khiến người ta say. Hẳn nâng ly, đánh mắt nhìn cậu vẫn đang cúi đầu, bàn tay khẽ đưa qua gõ trước mặt cậu:

- Cạn ly nào, trợ lý Tiêu!

- A... vâng! – Cậu vội vàng cầm ly rượu lên, một hơi uống cạn.

- Hắc hắc... uống từ từ thôi chứ, uống như cậu chưa ăn được gì đã say.

- O...! – Cậu đỏ mặt đặt ly xuống bàn.

Hà Mộ vừa nhắm nhĩ rượu, vừa lơ đãng hỏi:

- Đã quen với công việc hiện tại chưa?
- Vâng, đã rất tốt rồi...
- Có quá nhiều việc hay không? Ngày nào cũng thấy cậu tăng ca rất tối.
- A... vì... vì tôi muốn hoàn thành công việc tốt hơn nên ở lại xem thêm tài liệu.
- Ủ, đừng cố sức quá! Cậu mà nghỉ phép là tôi trừ lương đấy.
- Vâng...

Vừa lúc thức ăn được bưng ra, Hà Mộ lịch thiệp cắt nhỏ thịt bò ra giúp cậu, khiến Mặc Nghiên ngượng ngùng cảm ơn rồi cầm cúi ăn, không dám nhìn ánh mắt nóng rực của ai đó. Trong lòng cậu không ngừng gào thét – tại sao giám đốc lại nhìn mình như thế? Mà tại sao khi bị giám đốc nhìn mình lại không thấy ghét, còn thấy hưng phấn khó tả? Chẳng lẽ bị cưỡng bạo một lần đã hoàn toàn thay đổi tính hướng của mình hay sao? Mặc Nghiên bối rối che giấu những suy nghĩ xấu xa trong lòng, bàn tay lại nốc rượu liên tục mà không hay biết. Cho đến lúc ra về, cậu đã say bí tỉ phải nhờ Hà Mộ đỡ ra xe, còn hấn thì đang vui như mở cờ trong bụng, sắp có “dê béo” để thịt rồi, và lần này hấn sẽ không cho cậu chạy trốn dễ dàng như vậy đâu.

Hà Mộ đỡ cậu lên xe rồi hưng phấn lái xe về căn biệt thự riêng của mình, trong lòng đang tính toán phải ăn cậu bao nhiêu lần để thỏa cơn đói mà từ hôm đó cậu đã gây ra cho hấn.

—————oOo—————

Hà Mộ ôm cậu vào nhà, đặt lên chiếc giường king size vô cùng mềm mại của hấn. Bộ dáng say rượu của cậu thật khiến người ta phạm tội, hấn nuốt nước bọt, hấn từ tốn cởi quần áo cả cậu và hấn, bộ dáng trần trụi của cậu khiến hấn mê say. Ôm cậu vào phòng tắm, cả hai cùng ngâm mình vào làn nước ấm nóng khiến cậu thỏa mãn thở một hơi dài. Bàn tay Hà Mộ vuốt ve kỳ cọ cơ thể cậu, cảm giác nhột nhạt lướt trên da làm cậu vận vẹo, mơ màng mở mắt...

Mặc Nghiên nhìn người đối diện mình, bộ dáng anh tuấn và đôi mắt đen sâu hút khiến cậu chẳng nhớ mình đang ở đâu, cho đến khi tiếng nói mang theo ý cười của người đó vang lên mới khiến cậu tỉnh táo.

- Đẹp không?
- A... giám... giám đốc!
- Ủm...

Giật mình nhìn bộ dáng của cả hai, Mặc Nghiên sững sốt đứng bật dậy nhưng bị một đôi tay mạnh mẽ kiềm lại.

- Yên nào...
- Tôi... tôi... chúng ta...
- Chúng ta đang tắm a...

Hà Mộ vừa nói, bàn tay như gọng kìm kéo cậu sát vào người, đặt cậu lên trên đùi. Mặc Nghiên sợ hãi quên cả chống cự. Hấn rất hài lòng với sự hợp tác của cậu, bàn tay to lớn lướt nhẹ lên làn da mềm mại đàn hồi khiến người trong lòng run tên từng trận...

- Giám... giám đốc...
- Suyt...

Hấn ngẩng đầu, đôi môi chính xác đặt lên cái miệng nhỏ nhắn của cậu khiến Mặc Nghiên mở to mắt cứng đờ người. Chiếc lưỡi tinh tế khều mở khớp hàm cậu, đầu lưỡi vào sâu bên trong sục sạo. Lưỡi hấn đảo qua răng cậu, khiêu khích chiếc lưỡi non mềm của cậu đáp lại. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến Mặc Nghiên mơ màng, cậu nhắm tịt mắt lại, cứ nghĩ mọi thứ là mơ. Bàn tay hấn giữ chặt eo cậu, bàn tay kia từ từ vuốt ve hông cậu khiến cậu run lên bần bật...

- Ừm... - nước bọt không kịp nuốt xuống mà chạy dọc theo cổ, nụ hôn càng lúc càng sâu khiến mọi thứ xung quanh Mặc Nghiên mơ màng.

Lực đạo xoa nắn của bàn tay làm những dây thần kinh cảm giác trong người cậu như sôi sục cả lên, Mặc Nghiên vận vẹo và chột cứng chờ khi đụng chạm vào một thứ gì đó nóng rực mà cứng như thép của ai kia...

Hà Mộ dứt ra khỏi nụ hôn, chiếc lưỡi đổi vị trí liếm mút yếm hầu rồi từ từ lan dần xuống dưới. Mặc Nghiên run rẩy lên tiếng:

- Giám... giám đốc... chúng ta... chúng ta đang làm gì vậy?

- Hửm? Em không biết sao? Làm tình đó!

Ầm! Trong đầu Mặc Nghiên nổ tung hai chữ đó, cậu và giám đốc của cậu đang làm cái việc mà chỉ có người yêu mới làm. Cậu vùng vẩy đẩy hẳn ra, hỗn hển hỏi:

- Khoan... khoan đã! Tại sao chúng ta lại làm việc này?

- Vì chuyện này đem lại nhiều khoái hoạt.

- Nhưng... tại sao lại là ngài với tôi?

- Bởi vì em sẽ thành người tình của tôi! Bây giờ thì hưởng thụ đi, đừng nói nữa...

Dứt lời hẳn ngoạm ngay điểm nhô trên ngực cậu mà hút mạnh khiến cậu giật bắn chẳng thốt nên lời...

- A... đừng... đừng hút chỗ đó...

Môi lưỡi tràn trề ý tứ cướp đoạt ngoằn ngoèo xuống dưới, trườn đến đâu, toàn bộ máu thịt của cậu dường như đều bị đối phương ăn sống đến đây. Cả thân thể cậu co rụt lại, trong miệng chỉ biết phát ra từng hơi thở gấp và âm thanh đứt quãng.

Bàn tay Hà Mộ đã len lỏi đến vùng đất thánh, cửa động dường như biết khách viếng thăm mà run rẩy khép mở. Nhờ nước bôi trơn, hẳn đẩy một ngón tay đi vào dễ dàng.

- A...

- Ừm... vẫn chặt như lúc đó!...

- A... hửm? - Mặc Nghiên giật mình, ý của giám đốc là gì...

Đôi mắt đen láy của Hà Mộ nhìn cậu đầy ý cười, bàn tay vẫn ra vào không ngừng trong cơ thể cậu, hẳn khẽ cắn lên vành tai cậu, thì thầm: “Khách sạn Hoàng Đế phòng 1401!”

- A... là... là ngài... ừm... đừng chạm chỗ đó...

- Chỗ đó kích thích em mà...

- Nhưng... ừm...

Thấy tiểu huyết đã xóp mềm vừa đúng, hẳn rút tay ra, mở rộng đùi đem chân cậu mở rộng ra hai bên, Mặc Nghiên túm chặt cổ hẳn, đổ mặt vào đầu vào hõm cổ hẳn im thinh thích.

- Hắc hắc, bây giờ vào phần kích thích hơn này!

Hai tay hẳn bóp mông cậu, nhấc cả thân mình cậu lên. Đỉnh nhọn vật nam tính cứng rắn đỉnh đỉnh vào cửa động, mặc dù chưa vào nhưng cái nhiệt độ nóng cháy phát ra từ nó đủ khiến Mặc Nghiên run lên, sợ hãi co cả người lại. Hà Mộ buông mông cậu ra, túm chặt lấy hông cậu, giữ nguyên tư thế, môi lưỡi tìm đến môi cậu day dưa. Trong lúc Mặc Nghiên đang phân tâm, hẳn đột ngột tách mông cậu ra, đỉnh nhọn nam cần kéo giãn nếp uốn ở cửa động một cách mạnh mẽ, hăng hái chèn vào, vách thịt bị cần ra cực hạn khiến cậu ứ ứ vài tiếng đau đớn nhưng bị hẳn nuốt vào. Đến khi đi vào tận gốc, hẳn mới buông môi cậu ra. Mặc Nghiên thở hỗn hển không dám nhút nhít, tiểu huyết căng thẳng ần ần đau khiến cậu nhú mảy.

- Vào hết rồi, em thật giỏi!

Hà Mộ như khen thưởng mà hôn lướt lên má cậu, Mặc Nghiên đỏ mặt nhìn hấn khiến hấn bật cười. Cả người run run khiến thứ đang chôn trong người cậu cũng rung theo làm cậu giật bắn...

- A....

Cảm giác ấm áp bao bọc lấy mình khiến hấn không nhịn được nữa giữ lấy eo cậu đưa đẩy. Đỉnh nhọn khẽ cọ qua điểm mẫn cảm sâu bên trong khiến bụng dưới của Mặc Nghiên nhảy mắt như có một cơn sóng lướt qua.

- A...a...

Sờ sờ được vách trong của chính mình bao bọc chặt chẽ vật nam tính bởi lực đưa đẩy mạnh mẽ mà bị ma sát đến nóng bừng, điểm nọ ẩn sâu bên trong thân thể cũng bị đầu đỉnh liên tục cọ vào, tất thấy mọi giác quan của Mặc Nghiên đều lên xuống theo sự di chuyển của hấn. Khi hấn rút ra ngoài, cậu như bị rơi từ trên cao xuống, mà khi hấn đâm thẳng, cậu lại thấy mình như bị hất lên chót vót tầm cao. Động tác đưa đẩy cuồng nhiệt khiến nước trong bồn tắm bắn ra ngoài.

Hà Mộ nhìn cậu chăm chú, tình dục khiến gương mặt cậu ửng hồng thật đáng yêu. Hấn hôn lên má cậu, đứng dậy đi ra ngoài khiến vật đang chôn trong cơ thể cậu theo từng bước đi của hấn mà đâm vào thật sâu...

- A...aaaaa.... - Mặc Nghiên bấu chặt cổ hấn, bàn chân nhỏ quành ngang hông hấn cũng xoắn lại vì khoái cảm.

Hà Mộ hừ một tiếng đặt cậu lên giường, banh rộng chân cậu ra đâm vào thật sâu. Nhìn thấy vật nhỏ giữa hai chân cậu đã căng cứng ngất, đỉnh đầu rỉ ra từng dòng nước trong suốt, giật giật tựa muốn phun trào, hai mắt hấn rực cháy, hai tay bành mông cậu càng thêm lớn, chân cậu cũng do đó mà mở càng rộng, sự thúc đến của hấn thể là hung mãnh hơn rất nhiều.

Mặc Nghiên thở dốc dữ dội hấn, luồng thở ấy phun liên tiếp bên tai hấn, khoái cảm được sít sao vây bủa giục cho hấn càng thêm mất trí.

- Hư...

- A... mmm... chậm... chậm thôi...aa

“Bạch, bạch, bạch...”

- Thật trưởng... giám...ư... đóc... tha...

Mặc kệ cậu vang xin, hấn mạnh mẽ cắn mút xương quai xanh cậu, đầu lưỡi xẹt qua hai điểm nhô trước ngực liếm mút liên hồi. Vách trong của cậu thỉnh linh co rút, gắt gao hút lấy nam căn của hấn, lực cắn như vậy ngược lại càng kích khởi cho hấn càng muốn tàn phá mọi thứ. Khí lực thúc tới càng lúc càng ồ ập, Mặc Nghiên bấu chặt cánh tay hấn, không khỏi la lớn:

- Buông...a..a... không chịu nổi...aa..um...

Mặc Nghiên không chịu được bấu chặt vào vai Hà Mộ, cơn đau nhức không làm hấn dừng lại mà càng thêm mạnh bạo rút ra rồi chộp nhoáng lại đâm mạnh vào. Hai chân cậu vòng hai bên hông hấn không khỏi gồng gượng chống đỡ đẩy mình thoát khỏi phạm vi sức lực của hấn.

- Aa... không chịu nổi...mmm... sắp bắn...a...

- Bắn đi! – Hấn thở dồn dập lên tiếng.

Bất ngờ hấn thay đổi phương hướng, lại trực tiếp giật đùi cậu lại, dốc sức kéo về, đỉnh nhọn hung hăng thúc tới, phút chốc nhịp hô hấp của cậu đã bị đình trệ, hét lên, phóng thích, vậy loang lổ trên bụng Hà Mộ.

Vách thịt kẹp chặt nam căn của hấn, khiến hấn hít sâu. Động tác càng trở nên điên cuồng, cậu sợ hãi cảm nhận được hấn đột nhiên rút toàn bộ ra khỏi cơ thể, nhấc cả hai đùi cậu lên, phân nửa lưng cậu đều chênh vênh khỏi đệm, Hà Mộ quỳ gối, bất thành linh lại thúc vào trọn vẹn, lại tiếp tục một đợt đâm rút bạo liệt nữa.

- A... thật nhanh...mm...không chịu nổi... ư...ư...

Nhận thấy vách tường chính mình gần như sắp bị hấn rút xả ra khỏi thân xác, túi cầu dưới đáy không ngừng va đập vào gò mông, cậu không dám cả hô hấp. Hấn nâng gáy cậu lên, thân dưới đưa đẩy mãnh liệt, tấm lưng cậu cong oằn.

- Ừ... ừ.... – Mặc Nghiên đã bắn thêm lần nữa mà hấn vẫn chưa tiết ra.

Dưới sự đưa đẩy mãnh liệt, hấn “Hự...” một tiếng, khi giây phút dòng nước nóng hồi tuôn trào trong thân thể cậu, nụ hôn của hấn cũng đồng thời rơi xuống, khăng khít không thể tách rời.

4. Chương 4

Hà Mộ ôm thân hình mềm nhũn của Mặc Nghiên ra ngoài, cậu nằm vắt vẻo trên cánh tay hấn, chỉ còn sức thoi thóp hít thở từng ngụm không khí để bổ sung oxi cho phổi của mình. Nghĩ lại khoảnh khắc vừa rồi, cậu đỏ mặt cúi đầu xuống thật sâu: sao cậu lại có thể kêu dâm dăng như vậy chứ? Mỗi lần cái ý của giám đốc đâm vào cậu, cậu lại không nhận được sự sung sướng mà kêu lên, thật là mất mặt mà. Sau này làm sao có thể đối diện với giám đốc mỗi ngày đây?

Hà Mộ nhìn người trong lòng, ánh mắt ánh lên ý cười thỏa mãn, cậu thật ngoan ngoãn a... Đặt cậu lên chiếc giường mềm mại thoải mái, hấn cũng đè người lên. Ánh mắt nhìn thẳng vào gương mặt đang giả bộ ngủ của cậu, bàn tay mò mẫn xoa nắn khắp người làm cậu không nhận được run lên...

- Ừm...

- Không giả bộ ngủ? – Hấn cười khế, đầu lưỡi liếm lên vành tai mẫn cảm của cậu.

Mặc Nghiên hí hí mắt, cả người hồng thắm cả lên. Cậu lại thấy cả người xôn xao bởi sự khuấy động của hấn, bàn tay đã lần mò xuống nơi trung tâm dục vọng của cậu, dịu dàng xoa nắn vật nam tính đang có dấu hiệu đứng lại lần nữa. Nam căn nóng hổi hổi của hấn áp vào đùi cậu khiến cậu như bị phồng.

- Ừ... đừng... đừng xoa...

- Hửm... em đang thoải mái mà! Chúng ta làm lần nữa...

- Đừng... mệt...mm...

- Một lát em lại van xin tôi đừng dừng cho mà xem!

Nói xong hấn lấp ngay môi cậu bằng một nụ hôn sâu với môi lưỡi đan xen công thành đoạt đất khiến đầu óc cậu choáng váng đến chẳng còn biết phản kháng. Và trong một giây tiếp theo đó, cậu thấy bên trong mình căng chặt bởi một thứ cứng như sắt thép mà nóng đến muốn bỏng da thịt. Nhờ dịch nhờn lúc này tiết ra, hấn vào trong cậu thật dễ dàng, cảm giác ấm nóng như hòa tan hấn khiến hấn không nhận được mà bắt đầu luật động cuồng dã.

Mặc Nghiên chỉ còn biết bấu chặt đệm giường mà rên rỉ kêu la, mặc vật nam tính thật lớn của hấn như muốn xé tan bản thân mình, đem đến cho cậu vô tận khoái cảm, thích đến muốn ngất đi.

- A...a... thích quá... nóng quá...

Nghe những lời dâm dăng của cậu, hấn càng ngày càng điên cuồng đâm vào rút ra. Mồ hôi hai người thấm ra cả đệm giường, hai thân ảnh quấn chặt vào nhau không một kẽ hở. Khi hấn đâm vào, cậu nâng hông chờ đón, khi hấn rút ra, cậu nín kéo như luyến tiếc. Mặc Nghiên cũng không ngờ cậu lại có bản chất dâm dăng đến thế, nhưng lúc này, cậu chỉ biết mặc kệ cơ thể chạy theo cảm xúc mà người bên trên cậu mang lại.

Mặc Nghiên không biết Hà Mộ muốn mình bao nhiêu lần nhưng trước khi cậu chìm vào giấc ngủ sâu, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: “Thật mệt a...”. Hà Mộ thỏa mãn nằm bên cạnh nhìn người đã bị mình hành hạ cho mê mang kia mà trong lòng lướt qua từng cảm xúc mềm mại. Lần đầu tiên hấn cảm thấy thích một người đến thế, cậu đem lại cho hấn xúc động muốn che chở, yêu thương cậu thật nhiều.

Ôm cậu vào lòng, hấn chợt muốn lúc nào cũng có thể gắn chặt lấy cậu thế là nâng chân cậu lên, không chút chần chờ đem vật vẫn cứng cứng của mình đâm vào tiểu động vẫn còn ướt át vì mới bị “yêu thương” quá độ kia, sung sướng cảm nhận sự co thắt liên hồi của nơi đó. Mặc Nghiên khó chịu bật lên vài tiếng phản kháng rồi trầm trầm ngủ, hấn cũng nhắm mắt lại mãi mãi chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

—————oOo—————

Mặc Nghiên mơ màng tỉnh giấc, từng khớp xương kháng nghị vang lên từng âm răng rắc, cậu nhăn mặt muốn động đậy thân mình nhưng lại bị ôm bởi một vòng tay khỏe mạnh rám nắng. Nhớ đến sự điên cuồng tối ngày hôm qua, cậu chỉ muốn đập đầu vào gối chết quách cho rồi. Mặc Nghiên không dám động đậy, cậu rất sợ làm người phía sau mình thức giấc.

Hà Mộ cảm thấy hơi thở của người trong ngực thay đổi, biết cậu đã thức nên hấn mon men lại gần chiếc cổ thon gầy của cậu, môi lưỡi nhanh chóng áp lên đây một dấu ấn buổi sáng khiến Mặc Nghiên rên lên.

- Ừm... đừng mà... giám... đốc...

- Gọi Mộ! Chúc em buổi sáng tốt lành...

- Ngài... cũng vậy! – cậu lí nhí đáp.

Hà Mộ xấu xa nâng hông lên khiến ai đó la oai oái. Đến lúc này Mặc Nghiên mới nhận ra người phía sau cậu đã làm gì, cậu đỏ mặt cứng đờ người, âm thanh rầu rĩ vang lên:

- Ngài... ngài đi ra đi...

- Bên trong thật thoải mái mà! Tôi cứ muốn ở mãi trong em như thế này nè...

Hà Mộ hắc hắc cười nhưng vẫn chậm rãi lui ra ngoài, hấn biết hôm qua mình đã đòi hỏi cậu quá độ nên nơi ấy của cậu có thể đã bị sưng. Cho đến khi hấn đã lui ra ngoài hoàn toàn, Mặc Nghiên mới cảm giác được sự đau đớn do bị sử dụng quá độ, cậu rên lên úp mặt vào gối. Hấn lo lắng xoa bóp eo lưng cho cậu, an ủi:

- Xin lỗi, tôi không nhịn được! Em có đau lắm không?

- Không... không sao!

Cảm nhận được sự quan tâm của hấn, Mặc Nghiên thấy thật vui. Cho đến tận lúc này cậu mới tin được là người đã làm chuyện tối thân mật với mình lại chính là giám đốc mới nhậm chức của công ty cậu. Đang lúc cậu suy nghĩ miên man thì bị Hà Mộ bế lên.

- Ái...

- Tôi đem em đi tắm! Một lát nữa tôi phải đến công ty rồi.

- A... vâng! – Mặc Nghiên mặt hồng hồng nhìn bờ ngực trần của hấn, đầu óc rối loạn. Vậy một lát nữa cậu phải tìm cách chuồn ra khỏi đây, cậu không dám đi cùng giám đốc tới công ty đâu a...

- Tôi biết em đang nghĩ gì đấy! Hôm nay tôi cho em nghỉ phép, một lát nữa tôi sẽ đưa em về nhà, cố gắng nghỉ ngơi thật tốt nhé! Em yếu quá, chưa làm được bao lâu đã ngắt xỉu, phải tăng cường thể lực mới...ừm...ừm...

Mặc Nghiên hoảng hốt bịt miệng ai đó vẫn đang thao thao bất tuyệt, cái chuyện xấu hổ này mà người này cứ nghĩ như đương nhiên, thật là xấu hổ muốn chết mà. Hà Mộ mắt đây ý cười đem cậu vào phòng tắm cùng nhau tẩy rửa. Mặc dù ngại ngùng nhưng quá trình đó Mặc Nghiên toàn phải dựa vào hấn mới có thể sạch sẽ đi ra, cậu chỉ muốn tìm luôn một cái lỗ để chui xuống.

—————oOo—————

Hà Mộ đưa Mặc Nghiên về nhà rồi lái xe đến công ty, hôm qua đã như ý nguyện được ăn nó nên tâm trạng hấn rất tốt, công việc chất đống mấy ngày qua chỉ trong một buổi sáng đã hoàn thành được hết. Nhìn hiệu suất làm việc thần tốc của hấn mà thư ký trợn mắt há mồm.

Bà Hà vì muốn đem cơm trưa đến công ty cho hần mà đã chuẩn bị cả một buổi sáng. Thằng con bà dạo này không mấy khi về nhà, chẳng biết ở bên ngoài lêu lổng với thằng nào nên bà đành phải bỏ công đến công ty một chuyến, biết đâu bà sắp có con dâu về mà “yêu thương”.

- Phu nhân!

- Nó có trong đó không?

- Dạ có ạ! Hôm nay có vẻ giám đốc rất vui.

-Ồ thế à? Vui chuyện gì thế?

- Dạ tôi không biết! Nhưng ngài ấy làm việc với hiệu suất thật cao khiến phòng kế hoạch đang đốt pháo ăn mừng...

- Hừm... đáng nghi nha!

- Vâng?

- Không có gì! Cô đem cái này vào cho nó, tôi về luôn đây!

- Vâng ạ!

Bà Hà như đã tìm được niềm vui mới, hí hửng quay về. Bà cần thuê thám tử tư đi điều tra một chút xem ai đã làm con trai bà vui như thế a, sắp tới sẽ không còn buồn chán nữa...

Mặc Nghiên về nhà ngủ mê mết. Cậu sống ở nơi này có một mình, ba mẹ cậu ở dưới quê đã quen nên không chịu theo cậu lên đây sống. Vì thế lúc nào cậu cũng cố gắng làm việc chăm chỉ để ba mẹ có một cuộc sống đầy đủ hơn...

Cả cơ thể đau nhức khiến cậu ngủ thẳng một giấc đến khi đói không chịu nổi mới lếch xác dậy vào nhà bếp kiếm gì đó ăn. Nhìn sắc trời cũng khá nhem tối, cậu quyết định nấu một bát mì, ăn xong rồi vào giải quyết mail sắp xếp công việc ngày mai để giám đốc không phải bận tâm.

Năm phút sau, mì úp đã chín mà cậu lại đang ngồi đối diện với vị khách đã hành hạ cậu suốt đêm qua, bốn mắt nhìn nhau mà lòng ai cũng dậy sóng.

Mặc Nghiên xấu hổ ngồi cứng đờ trên ghế sofa nhà mình, đối diện là thân hình to lớn lực lưỡng mà vô cùng anh tuấn của người mà cả đêm hôm qua “ăn” cậu không còn mảnh xương nào, đôi mắt rực lửa của hần như đem cậu luộc chín từ trong ra ngoài a...

Hà Mộ thú vị nhìn người tình bé nhỏ đang đỏ bừng từ mặt tới cổ trước mặt mình, trong lòng không ngừng cảm thán: Thật là một sự khác biệt vô đối a! Lúc trên giường em ấy thật mạnh dạn biết bao, lúc này lại mắc cỡ tới nỗi không dám ngẩng đầu lên nhìn mình... Hà Mộ thật muốn ngay lập tức nhào vào ôm ngay lấy cậu ngẫu nhiên, hần nhớ cậu sắp phát điên nên mới cố tình về sớm chạy đến đây thăm cậu a. Nhìn nhìn cái mông người nào đó chỉ ngồi có một nửa trên ghế, hần dám đảm bảo hần mà có một chút cử động nào cậu sẽ lại chạy biến.

- Em ăn tối chưa? – Hần dịu dàng hỏi.

- A... đang... đang ăn... - Mặc Nghiên xấu hổ trả lời, chắc tô mì ngâm nước của cậu đã hết ăn được rồi.

- Hừm? Ăn món gì, cho tôi ăn với, đang đói bụng nè! – Hần hớn hờ chạy vô bếp.

Mặc Nghiên hoảng sợ chạy theo... Và cậu bắt gặp vị giám đốc anh tuấn của mình đang đứng đực mặt ra nhìn tô mì đã bị ngâm nước đến nhạt nhẽo, đầu chân mày nhíu lại thật chặt.

- Em ăn cái này a... Em có biết là em trải qua sự tình gì không mà dám ăn loại thức ăn không bổ dưỡng mà nóng kinh người này.

- Em...

- Thật là không quản em không được a! – Hần thở dài quay sang ôm ngay lấy cậu trước khi cậu kịp phản ứng rồi hôn lên trán cậu – Đi nào, chúng ta đi siêu thị!

- A... không cần đâu! – cậu vội vàng phản ứng.

- Ngoan, nghe lời!

Chẳng hiểu sao khi nghe hắn nói vậy, Mặc Nghiên cảm thấy có một dòng ấm áp chảy tràn ra trong tim. Cho đến khi phản ứng lại thì hắn đã lôi cậu lên xe phóng thẳng ra siêu thị, không quan tâm những ánh mắt ái mộ xen lẫn ghen tị của những người xung quanh, lôi cậu dạo hết quầy thức ăn này đến quầy thức ăn khác, mua đầy cả giỏ đựng hàng mới vui vẻ ra về. Trong quá trình đó Mặc Nghiên chỉ biết bị động đẩy xe đi theo, được ai đó quan tâm chăm sóc thật vui nhưng cũng thật ngại ngùng, còn lại là một người cùng giới tính với mình a, điều này khiến cho cậu không biết phải làm sao.

Một tiếng sau đó họ trở về căn hộ nhỏ nhếch nhếch đơn sơ của Mặc Nghiên, Hà Mộ vô cùng yêu thương thay “vợ” xuống bếp nấu cơm. Mặc dù hắn là con cưng nhưng thời gian du học ở nước ngoài hắn đã có khả năng nấu nướng cực kỳ tốt, bởi vậy một bữa cơm ba món mặn một canh hắn làm vô cùng thuần thực, Mặc Nghiên chỉ biết ở bên cạnh hỗ trợ, còn cảm thấy xấu hổ vì mình chẳng biết nấu món gì.

Dọn thức ăn lên bàn, hai người cùng ngồi xuống đối diện nhau. Hà Mộ trong lòng đang rất vui vẻ chuẩn bị chờ tình nhân khen ngợi. Còn Mặc Nghiên thì chỉ biết cúi đầu ngại ngùng không dám nhìn người đàn ông đẹp trai kia.

- Em ăn nhiều vào!

- Vâng... ngài cũng ăn ngon miệng!

Hà Mộ vừa gấp đồ ăn cho Mặc Nghiên vừa tìm chủ đề trò chuyện, hắn không ngờ cậu là một người hướng nội đến vậy a, toàn hắn bắt chuyện cùng cậu, còn cậu cứ thụ động mà trả lời.

- Ngày mai em muốn đi làm lại chưa hay muốn nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa?

- A... mai em sẽ đi làm...

- Được chứ? Tôi vẫn nghĩ là em nên ở nhà thêm một ngày thì hay hơn, hôm qua tôi đã không biết chừng mực, có lẽ em vẫn còn đau rất nhiều a...

- Giám đốc! – Cậu quýnh quáng ngăn người nào đó nói tiếp, trời ạ, cái chuyện xấu hổ này sao cứ bị giám đốc đem ra nói hoài, cậu chỉ muốn chui luôn xuống đất trốn thôi. – Em không sao, ngài đừng bận tâm.

Hà Mộ biết cậu xấu hổ nên không nói tiếp vấn đề nhạy cảm đó nữa, một lát nữa hắn sẽ chăm sóc nơi ấy của cậu thật tốt, hạnh phúc của cả hai cần họ cùng cố gắng xây dựng a.

—————oOo—————

Mặc Nghiên bắt lực nhìn cục nam châm đuổi mãi không đi bên cạnh mình, vấn đề là sau khi giải quyết cái dạ dày, người nào đó muốn tắm, cậu cũng vui lòng lấy khăn sạch cùng quần áo sạch cho người ta, sau khi người ta tắm xong, lại thấy mệt mỏi nên muốn ở lại một đêm. Thế là lúc này vị giám đốc vĩ đại của cậu lại chen chúc trên chiếc giường đơn, dán sát vào người cậu. Hơi ấm từ bờ ngực trần tỏa ra sau lưng cậu khiến Mặc Nghiên càng lúc càng mơ màng, cậu không ghét cảm giác hiện tại mà còn có chút thích, giám đốc của cậu nói sao cũng là một người đàn ông hoàng kim đi, có biết bao cô gái mơ mộng được thành đôi với hắn mà đến bây giờ hắn cũng chẳng chọn ai, lúc này lại thỏa mãn chen chúc cùng cậu trên chiếc giường nhỏ, yên tĩnh nằm cạnh ôm cậu, nói không thích là cậu là tên điên a...

Một bàn tay nóng ấm kéo suy nghĩ của cậu lại, Mặc Nghiên vội chặn cái tay đang mon men xuống hông mình lại, xoay người đối diện với đôi mắt sáng rực đang chăm chú nhìn cậu.

- Giám đốc...

- Gọi Mộ!

- M... Mộ! Đừng... đừng quậy...

- Tôi chỉ muốn xem một chút...

- Không sao mà...

- Hừ! Em cứ nằm yên đi. – Hấn mặc kệ cậu, bật người ngồi dậy tung chăn ra.

Hấn bật đèn, bàn tay cứng rắn kéo tuột quần cậu xuống mặc cậu đỏ mặt phản đối. Bàn tay dịu dàng tách cánh mỏng cậu ra, đôi mắt chăm chú nhìn vào mặt huyết vẫn đang sưng đỏ đến đáng sợ mà thấy lòng nhói...

- Đừng nhìn...

- Yên nào! Đã sưng đến như vậy mà em vẫn cứng rắn chịu đựng đến bây giờ à...

- Không đau mà...á... - Cậu hít vào một hơi khí lạnh.

- Còn bảo là không đau! – Hà Mộ chỉ vừa chạm nhẹ vào mà cậu đã la toáng lên đủ biết cảm giác khó chịu của cậu là như thế nào.

Hấn xuống giường, đi đến chỗ áo khoát lấy một tuýp thuốc lúc chiều hấn vừa mua, trở lại giường cẩn thận bôi cho cậu. Mặc Nghiên nhìn người đang chăm chú mà vô cùng dịu dàng bôi thuốc cho mình, cậu thấy lòng thật thỏa mãn. Đồng tính thì đã sao, miễn sao họ thích nhau là được rồi, cần gì quan tâm người khác nói gì, suy nghĩ như thế nên cậu vô cùng bình tĩnh chấp nhận mình trở thành người yêu của vị giám đốc lãnh khốc trong miệng các bà tám trong công ty.

- Được rồi! Mỗi ngày bôi một ít sẽ khiến em mau lành.

- Cảm ơn! – Cậu mỉm cười nhìn hấn.

Hà Mộ thấy trong lòng lâng lâng, cậu vừa cười với hấn a, đây là nụ cười đầu tiên cậu dành cho hấn từ khi họ quen biết. Hấn có xúc động muốn hôn cậu, và hấn cứ thế đè cậu ra hôn. Môi lưỡi giao triền khiến dự vọng đang có dấu hiệu sôi sục trong hấn cứ thế dâng lên không đỡ được. Mặc Nghiên đỏ mặt khi thấy một vật cứng rắn nóng như sắt cọ cọ vào đùi mình.

- Chết tiệt... - Hấn khó chịu mắng khê.

- Để... để em giúp anh... - Cậu nhỏ giọng lên tiếng.

Hà Mộ mở to mắt nhìn người dưới thân, cậu né tránh ánh mắt hấn, bàn tay run run chạm vào vật nam tính đang đứng thẳng trong quần ai kia khiến hấn hít thở dồn dập. Biết cậu tình nguyện giúp mình, hấn vui mừng hôn hôn môi cậu, một tay nhanh chóng tuột quần xuống, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cậu đặt lên đỉnh dự vọng của mình, nhẹ nhàng chà xát. Khoái cảm từ tổn dâng lên khiến hơi thở hấn càng lúc càng nặng nhọc, hấn thật sự rất muốn đi vào mật động nóng ấm kia nhưng hấn biết cậu đã quá sức nên cố gắng đưa đẩy tốc độ tay càng nhanh, và một phút sau đó hấn tìm được sự giải thoát cho mình...

Nhìn nhìn dịch trắng trên tay, Mặc Nghiên đỏ mặt nhìn hấn. Gương mặt hấn thấm đẫm mồ hôi vì khoái cảm trông lại càng quyến rũ lạ thường, bất chợt cậu hành động trước khi kịp suy nghĩ, đôi môi đỏ mọng cứ thế dính chặt lấy môi ai kia, Hà Mộ vui vẻ đáp lại, lại càng khiến cho nụ hôn càng sâu sắc...

Hấn dọn dẹp gọn mọi thứ, mỉm cười ôm cậu vào lòng chìm vào giấc ngủ. Có lẽ ngày mai hấn nên dọn nhà cho cậu, chiếc giường này thật nhỏ, hai người ngủ thật không thoải mái a...

5. Chương 5

Trong biệt thự Hà gia, bà Hà đang nâng mắt nhìn bức ảnh thám tử đưa cho mình mà lòng đầy nghi hoặc.

- Sao thấy quen quen thế nhỉ? – bà lẩm bẩm.

Ông Hà vừa xuống uống nước nhìn thấy vợ cứ lăm bầm một mình thì tò mò lại gần. Thấy người trong tấm ảnh mà bà đang xem giống giống nhân viên công ty mình thì vô cùng khó hiểu:

- Em tìm hiểu về cậu ta làm gì?

- Á... ông hù chết tôi! – bà giật mình oán trách.
- Em đang làm chuyện xấu à? – ông ngồi vào cạnh bà.
- Là chuyện tốt đó chứ! Ông không cảm thấy thằng con ông chẳng thèm về nhà mà ở công ty hiệu suất làm việc lại tăng hay sao?
- Thế thì có vấn đề gì?
- Vì cậu ta! – bà chỉ vào tấm ảnh.
- Cậu ta thì làm sao? Chẳng phải bà bảo tôi tìm cho cậu ta một chân trợ lý trong công ty đó sao?
- Hả? – bà trở mắt nhìn ông: hèn chi thấy quen quen, thì ra là bà con xa của bà dì gì đó...Con trai à, lần này con phải cảm ơn mẹ rồi!
- Vậy chuyện mà em muốn nói là gì? – ông nhú mày chờ bà nói.
- Cậu ta là người tình mới của thằng Mộ đấy!

Ông Hà ném cho bà một ánh mắt “chả liên quan” rồi đứng dậy đi về phòng. Chuyện con trai là đồng tính ông đã sớm chấp nhận rồi nên dù nó có dốt ai về cũng chả có vấn đề gì.

- Em muốn gặp thằng bé! Em muốn giao lưu tình cảm với cậu bé xinh xắn này a...

Ông Hà nhìn trời: “Con trai à, con tự cầu phúc đi! Mẹ con lại nổi máu ác ma rồi.”

—————oOo—————

Nói đến Mặc Nghiên và Hà Mộ, sáng hôm sau thức dậy, vị giám đốc nọ đã “cường đoạt dân nam”, áp bức cậu phải chuyển đến sống cùng hắn. Mặc Nghiên bắt lực nhìn dòng người ra ra vào vào dọn tất tần tât mọi thứ trong nhà mình lên xe đi mất, cậu chỉ còn biết nuốt nước mắt vào trong cuốn gói theo tên sắc lang kia về nhà hắn.

Hà Mộ cho chuyển mọi thứ của cậu vào nhà kho, chỉ đem vật dụng cậu thường dùng sắp xếp vào phòng. Hắn sắp xếp mọi thứ tươm tất là ép cậu lên giường ngủ ngay không cho làm gì cả rồi mới an tâm đi làm.

Mặc Nghiên nhìn trần nhà trắng toát mà cứ ngỡ mọi thứ là mơ, cậu đang nằm trên chiếc giường mà hôm trước cậu đã “mây mưa” cùng người đàn ông – hiện tại vừa là người yêu vừa là sếp của cậu, an ổn ngửi mùi hương quen thuộc trên người hắn lưu lại, khóe miệng tự giác nhếch lên. Cảm giác thả lỏng khiến cậu thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Khi Hà Mộ về đến nhà thì Mặc Nghiên vẫn còn ngủ, hắn nhẹ nhàng nằm lên giường nhìn gương mặt ngủ say của cậu, cảm giác thỏa mãn lan tỏa toàn thân, bây giờ cậu đang gần kề bên hắn, chạm vào là tới, cậu khiến cho lòng hắn lúc nào cũng ngập tràn niềm vui. Hà Mộ bắt giác cúi đầu, đôi môi tham lam chạm vào môi cậu, khiến người dưới thân vì bị làm phiền mà ậm ừ phản kháng. Buông môi cậu ra, hắn bật cười chính chắn lại cho cậu rồi đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối, buổi trưa chắc cậu cũng chưa ăn gì, hắn phải dành thời gian vỗ béo cậu mới được...

Cuộc sống cứ thế lặng lẽ trôi qua, mỗi ngày của Mặc Nghiên đều ngập tràn màu sắc. Cậu có thể bên cạnh người cậu yêu suốt cả ngày, giúp đỡ hắn trong công việc, trông nom nhà cửa, mỗi sáng thức dậy đều có thể nhìn thấy hắn trước tiên. Việc làm ở công ty cậu đã quen nên đều hoàn thành thật tốt nên tiền thưởng hắn cho cậu cũng cao hơn, Mặc Nghiên quá hạnh phúc để không phải lo lắng cho cha mẹ ở quê nhà. Một chuyện lạ nữa dạo này hay diễn ra ở công ty, bà chủ tịch Hà thường xuyên ghé thăm Hà Mộ vào giờ nghỉ trưa nên thời gian cậu ăn cơm cùng hắn hay không gian riêng tư của hai người thường hay bị gián đoạn, điều này làm cho giám đốc của cậu hay nổi điên mỗi tối khiến cậu ăn khổ rất nhiều lần, mà cậu chỉ có thể vác cái thân xác đau nhức giả bộ bình thường đi làm mỗi ngày.

Lúc này cậu và hắn đang đi công tác ở thành phố Y, nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Hà Mộ vì có thể trốn thoát mẹ hắn mà cậu chỉ biết nhìn trời cảm thán. Không biết có phải cậu nhạy cảm hay không mà mỗi lần gặp chủ tịch phu nhân, cậu lại thấy ánh mắt bà nhìn cậu luôn tràn ngập ám muội khiến cậu lạnh sống lưng.

- Này, anh đang đụng vào đâu thế? – Mặc Nghiên đánh bay cái vuốt sói đang mon men bò vào áo cậu.

Hà Mộ tuổi thân nhìn cái tay bị đánh đau của mình mà âm ức nói:

- Anh muốn làm!

- Làm gì? – Cậu đỏ mặt né tránh.

- Làm em!

- Anh... không phải hôm qua mới làm sao? Bây giờ chúng ta đang đi công tác, phải hoàn thành công việc trước tiên chứ! – Cậu trừng mắt nhưng gương mặt ửng hồng đã bán đứng cậu.

- Hắc hắc... hôm qua sao đủ, anh biết em cũng muốn mà! – Hà Mộ nhào qua đè cậu xuống nệm khiến Mặc Nghiên la oai oái.

- Thôi mà... a... đừng chạm vào đó... tha em đi mà...

Hà Mộ hôn toàn thân người dưới thân, cả thân mình Mặc Nghiên vì nhột mà ửng lên một tầng hồng nhạt rất mê người khiến máu sôi trong người hắn lại sôi lên ừng ực. Hà Mộ thoát quần áo cả hai, thân hình to lớn đè lên thân thể bé nhỏ bên dưới. Mặc Nghiên đỏ mặt nhìn hắn, thân hình Hà Mộ rất đẹp, đã không biết bao lần cậu bị mê hoặc vì cơ thể này. Nụ hôn Hà Mộ cứ chạy dọc xuống dưới, đôi môi hắn đi tới đâu là cơ thể bên dưới run lên từng chập...

- Ừm...

Mặc Nghiên nắm chặt mái tóc đang cặm cùi phía trên mình. Hà Mộ tách hai chân cậu ra, đôi môi gặm cắn làn da non mềm phía trong đùi cậu. Mặc Nghiên vừa tẩm xong nên làn da cậu mát lạnh mượt mà khiến hắn vô cùng say mê cắn mút. Tầm mắt Hà Mộ rơi vào mật huyết đang kích động run rẩy, đôi mắt hắn càng thâm trầm sâu hơn. Mặc Nghiên đang trong cơn kích tình bỗng trợn to mắt vì cảm giác sung sướng đến rợn người mà người bên dưới mang lại...

- A...Mộ... đừng làm thế...

- Hừm...em nằm yên đi... - chiếc lưỡi mềm mại của hắn đang đi vào mật huyết mê người kia, chạm lên từng vách thịt non mềm đang tích cực co thắt bên trong cậu khiến Mặc Nghiên thét chói tai...

- Aaa... đừng liếm nữa... a... wmm...

Mặc Nghiên vì quá kích thích mà vặn vẹo thân mình nhưng bị đôi tay rắn chắc của Hà Mộ kiềm lại, đầu lưỡi hắn lại đẩy vào càng sâu đem đến cho cậu từng trận khoái cảm đến tê người...

- Ha... ha... đủ rồi...

Hà Mộ thấy cậu đã muốn bắn nên không tiếp tục trêu chọc. Hắn hôn một cái thật sâu lên môi cậu, đôi tay mạnh mẽ tách mông cậu ra, đỉnh nam căn cứng rắn cọ sát vào cửa huyết đang mở ra khép vào như trêu chọc khiến Mặc Nghiên khó chịu lên tiếng...

- Anh vào a...

- Cầu anh đi!

- Ừm...

- Nói a...

- Cầu anh vào trong em...

Hà Mộ cười hắc hắc một tiếng rồi động thân thật mạnh, đỉnh nhọn mạnh mẽ phá cửa đi vào thật sâu khiến hai người cùng hít thật sâu vì khoái cảm.

- A...

- Nghiên...bên trong em thật thích...

- Đừng... ưm...ưm... đừng nói... á...

Hà Mộ chậm rãi trườn tông nam căn thật lớn của mình bên trong tiểu huyết ẩm nóng, từng dây thần kinh cứ căng lên thật chặt khiến hần dường như cảm giác được chúng có thể đứt bất cứ lúc nào. Nhìn người dưới thân rên rỉ chìm trong khoái cảm cuồng loạn, chẳng hiểu sao hần lại có cảm giác thành tựu kinh người, hần khiến cho cậu như thế, khiến cho thân thể nhỏ bé bên dưới hần trầm mê trong nhục dục.

- A... Mộ... ưm... đừng sâu như thế...

- Em được mà...- Hần rút gần hết ra ngoài rồi lại thình lình cắm vào thật nhanh khiến Mặc Nghiên thét chói tai vụn vụn điên cuồng.

- Không... quá nhanh... a..a... em không chịu nổi...aaaaaa...

Mặc Nghiên thở hổn hển bắn ra dù vật nam tính nhỏ nhắn của cậu chẳng cần một chút kích thích nào. Cậu méo máo nhìn Hà Mộ đang bất động nhìn lại mình.

- Em thật là... chưa gì đã bắn! – Hần trách cứ.

- Em không chịu nổi!

- Haizz... phải cấm vật nhỏ của em khóc nhè mới được!

Hần với người lên học tử đầu giường làm nam căn lại đâm vào thật sâu khiến ai đó rên lên, vật mới phát tiết lại có phản ứng. Hà Mộ lấy ra một sợi dây nhỏ, hần bỏ mặc ánh mắt cầu xin của Mặc Nghiên, buộc chặt vật nam tính vừa có phản ứng trở lại của cậu lại, còn tốt bụng thắt hình một cái nơ.

- Bỏ... bỏ ra đi mà... - cậu méo máo van xin.

- Không được, em mà bắn nữa sẽ rất mất sức. Ngoan đi, đợi anh tận hưởng sẽ tha cho em.

Hà Mộ hài lòng nhìn tác phẩm của mình, yên lòng tiếp tục cấm nam căn thật lớn vào thật sâu, có thể làm làm mà không sợ ai kia vì nhìn không được mà phát tiết lần nữa.

Trong phòng lại lần nữa vang lên tiếng nước ướt át, hòa cùng tiếng rên rỉ điên cuồng...

—————oOo—————

Mặc Nghiên giật mình tỉnh dậy bởi cái đâm vào thật sâu của ai kia, cậu rên lên khiến người kia chú ý. Hà Mộ nhoẻn miệng cười tiếp tục hành động đầy quyến rũ của mình.

- Anh vẫn chưa xong à... - cậu khàn khàn nói trong tiếng thở dốc.

- Ừm... với em không bao giờ đủ cả.

- A... tha cho em đi... thật mệt...

- Một lần nữa thôi...

Mặc Nghiên úp mặt xuống gối đầu, bất lực. Bọn họ đã ở trên giường ba giờ liền, làm làm và cứ làm. Cả cơ thể cậu đều không dậy nổi một chút sức lực nào, bên dưới đã tê dại chẳng còn cảm giác. Không biết cậu đã lên đến đỉnh cực lạc bao nhiêu lần mà giờ này mỗi một tất cơ bắp cậu đều bủn rủn. Hà Mộ cố tăng tốc độ trườn tổng thật nhanh và rồi hần cũng giải phóng bản thân, tha cho người tình bé nhỏ vẫn đang co giật từng cơn bên dưới hần.

Hà Mộ nằm vật ra bên cạnh cậu, cố gắng bình ổn lại hơi thở vẫn còn rối loạn sau cơn cao trào. Hần dịu dàng hôn lên thái dương cậu, thấy cậu mơ màng nhìn hần một cái rồi lại thiếp đi, hần biết cậu đã rất mệt rồi.

- Ngủ ngon, tình yêu bé nhỏ! – Hần thì thầm.

6. Chương 6

- Hà Mộ! Hà Mộ!

Hà Mộ giật mình bởi tiếng gọi gần như hét vào tai. Hắn đưa mắt về nơi phát ra âm thanh kinh khủng đó:

- Leo, sao cậu lại ở đây?

- Cậu còn hỏi, đang làm việc mà thả hồn đâu đâu thế?

- Xin lỗi, tối qua ngủ không đủ giấc!

- Tôi nói này, cậu có niềm vui mới cũng đừng sa đà quá, kéo có ngày lao lực quá độ mà tinh tấn nhân vong ý.

- Hừ, lo cho cậu đi! Bản tin sáng nay lại vừa đăng tin cậu cùng anh chàng siêu mẫu X nào đó kia kìa.

Leo cười hì hì nhấp một ngụm cà phê.

- Mà này, dự án khu thương mại lần này tôi muốn cậu đích thân đi thị sát. Vì bản kế hoạch này mà tôi đã tốn không ít nước bọt với ông già đấy!

- Cậu có thể yên tâm là tiền của chúng ta sẽ không chạy đi đâu hết! Còn gì nữa không?

- À... trợ lý mới của cậu trông ngon thật đấy! Tôi có thể mời...

Rầm!!!

Leo trợn mắt im bất nhìn Hà Mộ vừa đập bản kế hoạch lên bàn:

- Cậu ấy là của tôi, cấm sờ rớ!

- Của cậu?

- Đúng vậy!

- Lúc nào? – tính tò mò quánh chết không bỏ của Leo lại nổi lên.

Hà Mộ nhìn Leo, cười khê:

- Cái này phải cảm ơn cậu rồi!

- Tôi?

- Đúng vậy! Nhờ cậu mà tôi có thể khiến cậu ấy thuộc về mình vào đêm đầu tiên tôi về nước.

- A... là cậu ta à! Hèn chi cậu giấu kĩ thế, tội cho con thỏ nhỏ đó quá đi, lọt vào tay sói xám nhà cậu! – Leo cảm thán.

- Nhớ đó!

- Hắc hắc...

Leo hàn huyền trong chốc lát rồi lĩnh đi mất.

“Cốc, cốc!”

- Mời vào!

- Giám đốc! Anh có một cuộc họp sau 15 phút nữa.

Hà Mộ ngẩng lên nhìn dáng người nhỏ xinh cạnh cửa, từ khi cậu đến ở cùng anh, cậu càng trở nên mặn mà hơn bao giờ hết, hèn chi cái tên thú đội lột người kia ho he muốn cậu. Mái tóc đã được tạo kiểu gọn gàng làm sáng bừng lên gương mặt trắng trẻo của cậu, làn da mịn màng, cả thân hình đầy đặn hẳn lên càng khiến cậu thêm hấp dẫn.

- Mặc Nghiên, khóa cửa lại!

- O... - cậu khó hiểu nhưng vẫn làm theo.

- Lại đây! – Hà Mộ cảm thấy từng mạch máu trong cơ thể như căng ra và có thể nổ tung nếu không muốn cậu ấy ngay lúc này.

Mặc Nghiên tiến lại gần hắn, đang muốn hỏi xem hắn cần gì thì bị kéo mạnh, hắn đặt cậu ngồi trên đùi mình, đầu hắn vùi vào hõm cổ cậu hít thở mùi hương giản dị luôn khiến hắn mê mẩn.

- Giám... giám đốc!

- Gọi Mộ!

- Mộ... đang... đang giờ làm việc mà... - cậu lí nhí, tim đập bình bịch trong lồng ngực.

- Anh muốn em lập tức!

Hắn kéo tuột cả quần âu lẫn quần lót cotton của cậu xuống, đẩy cậu úp sấp lên bàn. Ngón tay gấp gáp chạm vào mật động tiêu hồn của cậu khiến cậu thở sâu, đôi môi cũng không rảnh rỗi gặm cắn từng tắc da thịt cậu.

- Ân... đừng mà... - Mặc Nghiên lắc đầu nguầy nguậy, cơ thể cậu đang phản ứng tích cực trước những cái đụng chạm của hắn.

- Em lúc nào cũng không thành thật! Em ướm rồi đây này...

- Ư...ưm....

Hà Mộ vội vàng mở rộng tiểu huyết, hắn đang kiểm chế xúc động cứ thế mà đâm vào trong cậu để đưa cả hai lên tới đỉnh điểm của khoái hoạt. Hắn đưa đẩy ngón tay nhanh hơn làm tiểu huyết như cơ khát hút chặt lấy hắn, Mặc Nghiên đã mơ màng vì bị khoái cảm dày vò.

- Ân... Mộ.... cho em...a...

- Anh cho em! Tất cả đều cho em... - hắn rút mạnh tay ra khiến cậu rên lên vì kích thích, vội vã kéo khóa quần, đỉnh nhọn đã thẳng đứng sừng sững, nóng bỏng và bóng bẩy dường như sắp nổ tung. Hắn đỡ nam cần để ngay cửa vào đang khép mở, không báo trước cứ thế dẫn mạnh vào thật sâu trong cậu.

- A... - Mặc Nghiên hét lên bắn ra mà không có sự đụng chạm vào. Cậu không nén được khoái cảm kì dị mà hắn đem đến khi đâm vào thật sâu...

Bốp! – Em hư quá, chưa gì đã bắn! – Hắn đánh mông cậu, quở trách.

- Ư... ư... em không nhịn được! – cậu mếu máo.

- Mặc kệ em! Anh không dừng lại đâu... - nói rồi hắn bắt đầu điên cuồng đưa đẩy, mặc kệ cậu vừa cao trào xong đang rất mẫn cảm.

- A.... sâu quá...aaa... chịu không nổi...Mộ... chậm lại...

Khoái cảm như từng cơn sóng to dập cậu tới tấp, Mặc Nghiên chỉ biết thở dốc và la hét dưới những cú thúc điên cuồng của Hà Mộ. Hắn cũng không khống chế bản thân mà đắm mình vào đê mê mà cậu mang lại cho hắn, ướt át, thít chặt và co bóp liên hồi... Và sau vài cú thúc mạnh và sâu, hắn phun trào trong cậu trong tiếng gầm giữ trầm thấp, Mặc Nghiên cũng co giật hết lên rồi giải phóng.

Mặc Nghiên thở hổn hển chờ hắn rút ra ngoài, cậu vẫn cảm nhận được sự căng cứng nắn nát bên trong, khiến cậu run rẩy không dám động. Hà Mộ hôn lưng cậu, trượt nhẹ ra ngoài mang theo dịch trắng đầy nam tính của hắn, tạo thành một khung cảnh thật đậm mỹ.

- Anh lại không mang bao?

- Không kịp! – hắn rút khăn giấy ra lau chùi cho cả hai rồi chỉnh trang lại quần áo của hai người.

Mặc Nghiên run rẩy đôi chân tủi thân nhìn hắn, sao cậu có thể đi họp với đôi chân thế này? Hà Mộ yêu thương hôn lên môi cậu rồi tốt bụng nói:

- Vào phòng trong nghỉ ngơi đi, em không cần đi với anh!

- Nhưng...

- Ngoan, tối về anh nấu súp bò cho em tắm bổ.

- Um...

Mặc Nghiên say đắm nhìn hần mắt hút sau cánh cửa, cậu đỏ mặt nhìn nơi cậu và hần vừa mây mưa, xúc cảm nóng bỏng đó dường như thiêu cháy cả người cậu. Cậu xấu hổ sửa sang lại chỗ làm việc của hần, hần thật bận quá, lỡ có ai đó đến thì biết phải làm sao? Mặc Nghiên vừa oán trách vừa mắc cỡ dọn dẹp chiến trường, sau này khi đi làm phải cách xa hần một chút kéo hần nổi cơn cầm thú thì cậu không phản kháng được, mà có lẽ đời này cậu sẽ không bao giờ từ chối được hần...

7. Chương 7

Hôm nay Mặc Nghiên ở nhà dọn dẹp nhà cửa và sửa sang chút quần áo chuẩn bị mai đi công tác cùng giám đốc nhà cậu. Cậu vừa xoa thắt lưng mỗi như vừa oán hận ai kia quá đáng, cậu đã van xin như thế mà hần vẫn không tha cho cậu được một giấc ngủ ngon, mặc dù sau đấy cậu ngủ chẳng biết trời đất gì.

“Tĩnh tang —”

Mặc Nghiên giật mình, giờ này mà ai đến thế nhỉ? Cậu vội buông đồ trong tay chạy ra mở cửa.

- Xin chào, cho hỏi bác tìm ai ạ?

Mặc Nghiên nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt mà ngẩn người. Nếu cậu nhớ không lầm thì đây chính là chủ tịch phụ nhân của công ty cậu hay chính xác hơn là mẹ của giám đốc nhà cậu.

- Chào... chào chủ tịch phụ nhân...

- Ô, ta cứ nghĩ là cậu không nhận ra chứ, uống công ta hóa trang cả buổi – Bà Hà bắt mắt tháo cặp kính đen tổ chảng ra.

- Ha... ha...không biết bà đến đây có việc gì, giám đốc không có nhà.

- Đương nhiên ta biết nó không có nhà mới đến đây!

Bà bước vào bộ sofa trong phòng khách, thoải mái ngồi xuống và quan sát xung quanh. Con trai bà thật biết hưởng thụ, xem bộ sofa nhập khẩu từ Italy này, rồi cái bộ bàn kia cũng đem về từ Pháp, chắc chắn, mắt nhắm mắt mở cứ y xì ông bố nó.

Lúc này Mặc Nghiên vô cùng lo lắng, cậu không biết tại sao mẹ hần lại đến đây, phải chăng mối quan hệ của hần và cậu đã bị phát hiện nên mẹ hần muốn ra oai phủ đầu, cho cậu một số tiền rồi bảo cậu phải rời xa hần... Nghĩ đến đây thôi mà lòng cậu như bị ai nhéo, thật là khó chịu vô cùng. Cậu không muốn rời xa hần, mặc dù có đôi lúc hần cầm thú thật nhưng đối xử với cậu vô cùng dịu dàng, mỗi tháng còn cho cậu tiền tiêu vặt giúp cậu có dư quỹ về chăm sóc cha mẹ già, cậu lúc nào cũng mang ơn hần, mà hơn hết cậu có lẽ đã thích hần từ lâu rồi...

- Mặc Nghiên!

- A... vâng!

- Cậu quen con tôi bao lâu rồi? – bà tò mò chết đi được, thằng con bà giấu kỹ quá cho nên tới tận bây giờ bà mới tìm được cơ hội gặp mặt con dâu tương lai, trông cậu khá ngoan ngoãn, chắc tối ngày bị thằng con bà ăn hiếp.

- Dạ... gần một năm rồi ạ!

- Cũng lâu rồi a! Thế... thằng Mộ nó “được” không? – bà nhìn cậu cười cười hỏi đầy ẩn ý.

- Hả? – Mặc Nghiên ngớ người nhìn bà – được... được gì ạ?

- Ấy dà! Thì chuyện giường chiếu của hai đứa á, nó có đủ dũng mãnh, đủ to, đủ dài? Có cần ta bắt nó đi thăm mỹ lại một chút, cắt gọt...!@#\$\$%^~&*()...

- Dừng... DỪNG! – Mặc Nghiên đỏ mặt hét lên.

- Hở?

- Phu nhân...

- Gọi mẹ!

- Ô...

- Ô cái gì! Ta là đang hỏi con đó! – Bà bắt mắt tròn mắt.

- Phu nhân, không phải người tới đây là để bắt con chia tay với giám đốc sao?

- Chia tay? Tại sao?

- Vậy... người muốn hỏi những việc đó làm chi? – cậu lí nhí hỏi, mặt đã đỏ như máu, cậu không ngờ giờ phút này mình lại ở đây nói về chuyện giường chiếu với mẹ chồng a.

- Việc đó? A! Cũng tại bố thằng Mộ, suốt ngày cứ không cho ta đọc đam mỹ, xem yaoi hay coi GV làm ta buồn chán không chịu được. Hối thằng Mộ thì nó cứ trốn mất tăm. Hôm nay ta lén trốn nhà đến nhìn con một chút...hí hí, đừng cho nó biết nhá!

Mặc Nghiên cứ như bị sét đánh khét lẹt từ trong ra ngoài, ai có thể nói cho cậu biết giám đốc nhà cậu xử lý chuyện này như thế nào mỗi khi tinh thần phăng-gơ của mẹ hấn dâng tràn?

- A, quên mất! Ta có quà cho hai đứa này, ta đặt hàng tốn biết bao thời gian, đảm bảo hai đứa sẽ rất thích.

- Quà... gì ạ? – cậu run rẩy nhìn chiếc hộp phấn hồng bà đặt trên bàn.

- Tèn tén ten! Combo “Quần sịp gợi dục và trứng rung siêu chấn”. Ta đã chọn lựa kỹ càng lắm nhé, đảm bảo con mặc vào sẽ khiến thằng Mộ hóa thành cầm thú a, thế là ta sẽ được xem couple bá đạo công và siêu cấp dụ thụ a...ha ha ha...

Mặc Nghiên té xỉu, không có nó hấn đã đủ thú tính rồi, có thêm cái này nữa không phải cậu sẽ chết sớm sao...

RẦM!!! Cửa nhà bị bạo lực mở toang.

- MẸ!! Đừng đầu độc cục cưng của con! – Hà Mộ chạy vào ôm Mặc Nghiên đã té xỉu vào lòng.

- Mẹ làm gì có! Chỉ tặng quà cho nó thôi mà...

Hà Mộ đưa mắt qua nhìn món quà, vừa nhìn mà trong đầu hấn đã bắt đầu yy cảnh cậu mặc nó, máu mũi cứ thế phun ra.

- Con...quà này con nhận! Bố đang đợi mẹ bên dưới kia, bố nói năm phút sau mà không thấy mẹ, ông ấy sẽ đem tất cả yaoi mà mẹ giấu bên dưới kệ giấy bỏ không sót một mảnh...

- Á, bảo bối của mẹ, sao con không nói sớm! – bà Hà chạy vội đi, còn không quên đóng cửa nhà lại dùm hai bạn trẻ.

Mặc Nghiên nghe tiếng động đã đi xa, hí hí mắt hỏi:

- Đi rồi?

- Ừ!

Cậu bật dậy lau mồ hôi đang chảy như tắm:

- Anh làm thế nào có thể lớn lên?

- Rèn luyện mình đồng da sắt, đầu óc kim cương thì sẽ không sao cả.

- Cục khổ cho anh rồi!

- Anh biết, may mà gặp được em...

Hai người ôm nhau cảm thán trong giây lát rồi Mặc Nghiên tiếp tục công việc còn dang dở, không thấy Hà Mộ đang nhìn mình nở một nụ cười ranh mãnh.

—————oOo—————

Mặc Nghiên run rẩy bước từng bước theo giám đốc nhà mình lên máy bay, mặt cúi gằm xuống đất vì lúc này ai mà nhìn thấy cậu sẽ rất dọa người. Trở lại nửa tiếng trước, trong khi cậu đang bận rộn lựa chọn quần áo thì ai kia cùng hộp quà sắc dục ấy lên nhanh vào phòng tắm. Hà Mộ cầm chiếc quần sịp trong tay, tò mò quan sát. Chiếc quần được may bằng ren đen vô cùng tinh xảo với trước sau là hai hình tam giác, hình phía trước có một lỗ nhỏ có thể đưa vật nam tính ra ngoài, mà tam giác phía sau chỉ là hai sợi dây nối lại, hoàn toàn đưa ra cặp mông căng mọng a, mà đặc biệt hơn nữa, phía sau còn nối liền với một trứng rung được điều khiển từ xa, định vị bằng GPS, người cầm điều khiển có thể ở bất cứ đâu mà bật công tắc, trứng rung đều sẽ hoạt động.

Hà Mộ nghiên cứu thật kỹ rồi giấu chiếc điều khiển vào túi quần, còn chiếc quần thì để sang bên, lát nữa sẽ bắt cục cưng của hắn hưởng thụ dục tiên dục tử.

Mặc Nghiên sau khi chuẩn bị mọi thứ tươm tất thì bị giám đốc nhà mình vừa dụ dỗ vừa lôi kéo tắm chung, cho đến khi phát hiện ra ý đồ của hắn thì bản thân đã rơi vào tay giặc, phải mặc quần sịp mà tiểu huyết còn bị nhét trứng rung. Quá hơn nữa là mỗi khi cậu có ý định lấy ra là lại bị ai kia rất vui vẻ mở công tắc khiến cậu vừa sung sướng trong đau khổ, vừa thở dốc cầu xin khiến Hà Mộ rất hài lòng, mặc quần áo đẹp cho vợ, dắt vợ đi công tác.

Thế nên lúc này, Mặc Nghiên vừa phải nín nhịn khoái cảm bên trong khi cậu bước đi, vừa phải giữ hô hấp bình thường để không ai chú ý. Cậu núm áo hắn nắn nỉ:

- Ừ...ừ... Mộ... đừng mở nữa... em sắp không chịu nổi...aa...

- Em chịu được mà, 15p nữa là chúng ta đến nơi rồi! – Hà Mộ thích thú chỉnh chỉnh cái điều khiển, hôn lên trán Mặc Nghiên.

- A...đừng mà...bên trong thật ngứa...ừ... - Mặc Nghiên đáng thương nhìn hắn, gương mặt đỏ hồng vì tình dục càng khiến hắn thêm nhộn nhạo.

- Chết tiệt... em làm anh cứng rồi này! Tạm tha cho em, tối nay anh đòi đủ! – Hà Mộ tắt công tắc.

Mặc Nghiên thở phào nhẹ nhõm vì sự rung động bên trong đã dừng lại, bên dưới cậu đã miễn cảm vô cùng. Cậu dựa hẳn vào ghế phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Hà Mộ yêu thương để mặc cho cậu ngủ dưỡng sức, đối với hắn, làm tình với cậu không bao giờ là đủ, mỗi khi hắn ở bên trong cậu, hắn mới thấy thế giới thật trọn vẹn, dù hắn biết hắn làm cậu mệt mỏi. Một lát về khách sạn cậu có lẽ sẽ được ngủ lâu hơn vì hắn còn phải xử lý công việc trước khi hưởng thụ thế giới của hai người.

8. Chương 8

Mặc Nghiên ngủ quên trời quên đất mà không biết mình bị khiên đặt lên giường lúc nào. Bên cạnh trống trơn, cậu hít thở không khí trong lành, cảm thấy mệt mỏi đã rút đi không còn dấu vết, chỉ có thất lực vẫn còn bủn rủn chứng minh cho những gì cậu đã trải qua. Cậu nhìn xuống thân thể mình, đỏ mặt, thân trên cậu vẫn xích lỏa mà thân dưới vẫn y xì mỗi chiếc quần gợi dục đã khiến cậu muốn chết không được muốn sống cũng chẳng xong. Trứng rung vẫn đang nằm yên tĩnh bên trong mật động, Mặc Nghiên rất có xúc động giựt nó ném phăng đi nhưng cậu không dám, cậu không lường trước được Hà Mộ sẽ có bộ mặt như thế nào nếu cậu dám làm thế.

Khi cậu đang xoắn xít vì chiếc quần con thì chiếc điện thoại chọt rung lên khiến cậu giật mình làm trứng rung trượt sâu hơn vào trong.

- A... chết tiệt... - cậu oán hận nghe máy – aloo...
- Cục cưng dậy rồi đây à?
- Mộ... anh đang ở đâu thế?
- Anh đang tiếp chuyện một vài vị khách, em đói bụng cứ gọi thức ăn, một lát nữa anh về!
- Em...em có thể cởi chiếc quần ra được không?
- Không được! Em mà cởi ra là anh giận em luôn, ngoan đợi anh về, tối nay chúng ta sẽ có một đêm vui vẻ! Yêu em...
- Vâng... - cậu yếu xìu cúp máy.

Mặc Nghiên tìm một chiếc áo choàng tắm khoát lên người rồi nhấc điện thoại gọi thức ăn, cậu thật đói, cũng thật ngoan ngoãn chờ đến lúc động làm chiếc quần kia biến mất.

—————oOo—————

Hà Mộ uống không ít rượu, hân đón taxi về khách sạn. Cảm giác ngà ngà say khiến dục vọng của hắn tăng lên gấp bội lần, hắn vẫn còn một chuyện vô cùng quan trọng mà không ít sắc tình cần làm với tình yêu của hắn. Đôi mắt mờ màng nhìn chằm chằm chiếc điều khiển trên tay, hắn cười cười bật nút. Tài xế lái xe nhìn thấy nụ cười của hắn không hiểu sao thấy lạnh cả sống lưng a... Mà ở một nơi nào đó trong phòng khách sạn, Mặc Nghiên đang rên rỉ và run rẩy liên hồi bởi những khoái cảm chồng chất mà cái vật đang trong mật động của cậu đem lại.

Hà Mộ về tới khách sạn, hắn không vội vã lên phòng mà cứ từ tốn leo từng bậc cầu thang, rượu cũng với bớt phần nào khiến hắn tỉnh táo lại. Hắn mở cửa phòng, bên trong loáng thoáng nghe thấy tiếng thở dốc và rên rỉ kìm nén. Hắn đứng ngay cửa từ tốn cởi quần áo, say mê hưởng thụ tiếng gọi đầy tình dục của người yêu...

- Aa...ư...ha...ha...

Hà Mộ quang lõa đi về phía chiếc giường, Mặc Nghiên đang run rẩy thở dốc, đôi mắt ngập nước như sáng lên khi nhìn thấy hắn.

- Mộ...ha...ha... giúp em...khó chịu quá...ư...đừng cho rung nữa...

Hắn ngồi xuống cạnh cậu, bàn tay vói về phía mật động ngọt ngào vẫn đang được xoa nắn bởi trứng rung. Đôi mắt hắn nhìn phân thân đã đứng thẳng vẫn đang rỉ nước của cậu, mỉm cười...

- Em đã ướt đến vậy a...
- Ừ... ư... ư... giúp em...

Hà Mộ kéo mạnh trứng rung ra khiến cậu thét chói tai bắn ra lần nữa, sau đó giống như mất sức mà nằm xụi lơ trên giường, ngực phập phồng. Chưa lần nào cậu thấy khoái cảm từ chuyện ấy đáng sợ như vậy a...

- Thích không cục cưng?
- Um... không... thích... - cậu khàn khàn đáp.
- Hửm...à, coi bộ em thích được anh lấp đầy hơn nhỉ... - hắn cười khê lật úp cậu lại.

Mặc Nghiên kiệt sức úp mặt vào gối. Mật động ướt đầm bởi dịch yêu tiết ra, bóng loáng, cửa động khê co ra hút vào khiến hắn càng thêm cấp bách. Hà Mộ bất chợt đâm ba ngón tay vào khiến cậu lại rên lên. Bên trong thật ẩm áp, vách thịt siết chặt ngón tay hắn làm hắn đưa đẩy càng nhanh.

- Ừ... Mộ... đừng...
- Em được mà...anh muốn vào a...

Hắn nâng mông cậu lên, tách hai chân ra một khoảng cách đủ để lộ ra tiểu huyệt tiêu hồng, nâng súng lên cứ thế đâm vào.

- A...a... thật nóng.... Thật sâu...

- Cảm nhận anh! – Hấn giữ chắc eo cậu, không chần chờ đưa đẩy điên cuồng. Côn thịt ma sát vách thịt đã vô cùng mềm mại hút chặt tạo ra tiếng vang ướt át, vang khắp cả căn phòng.

Hô hấp của Hà Mộ càng lúc càng dồn dập, sự hút chặt từ tiểu huyết khiến hấn không khống chế được muốn đem cậu đóng cọc tới chết.

- A...a... chậm... chậm một chút... Mộ...em không chịu nổi...ha... ha...

- Ha ha...

Mặc Nghiên lúc này chỉ còn biết nâng hông phối hợp với tăng suất càng lúc càng cuồng dã của người phía sau, cậu chẳng biết mình đang nói gì. Khoái cảm vì Hà Mộ cứ đâm vào điểm mẫn cảm bên trong khiến đầu óc cậu trống rỗng, chỉ biết la lên theo từng cú thúc vào.

Chưa bao giờ Hà Mộ điên cuồng đến vậy, hấn muốn đem tất cả của mình đánh dấu lên thân thể cậu, đem tất cả trút vào bên trong cậu, muốn chứng minh hấn yêu cậu rất nhiều mà tất cả những gì hấn muốn thể hiện, hấn chỉ có thể biểu đạt bằng những khoái cảm mà hấn có thể đem lại cho cậu.

Cậu đến với hấn quá dễ dàng, có đôi khi hấn nghĩ cậu có lúc cũng dễ dàng bỏ hấn đi như thế, nên lúc nào hấn cũng muốn đem cậu cột chặt vào bên mình, cho cậu yêu thương vô tận, làm cậu dựa dẫm vào hấn để không còn có thể rời xa hấn.

- Nghiên...ha...ha... yêu em... anh yêu em...

- Ư...chậm...Mộ... tha em...ư...

- Yêu em... yêu em... anh yêu em...

- A...a...um...ha... ha...

Hấn đâm liên tục vài cái, tiểu huyết bỗng nhiên thít chặt, hút côn thịt vào thật sâu khiến hấn rên lên, cổ sức thêm vài cái, côn thịt bỗng trưởng to, run run bắn thật sâu vào bên trong. Mặc Nghiên cũng cứng người, giống như bị phỏng mà bắn ra, ngắt xỉu.

Hà Mộ thở hổn hển bất động bên trong tiểu huyết, đôi mắt dịu dàng nhìn chăm chú gương mặt trắng bệch vì mất sức của Mặc Nghiên mà trong lòng càng thêm ấm áp. Hấn trúng độc cậu quá nặng rồi, chỉ cần nhìn cậu thôi mà hấn thấy thế giới bên ngoài đều không xinh đẹp bằng cậu...

Nhẹ nhàng rút côn thịt ra ngoài, người đang bất tỉnh vì đau mà khê rên một tiếng rồi tiếp tục mê mang. Hà Mộ nằm xuống cạnh cậu, hôn lên chiếc trán ướt đầm mồ hôi, khê thì thầm:

- Anh yêu em...

- Ưm...

Hà Mộ cười khê, lấy trong tủ đầu giường ra một chiếc hộp nhỏ. Bên trong là một cặp nhẫn được thiết kế dành cho nam vô cùng tinh xảo, hấn lấy một chiếc khê khàng đeo vào ngón áp út của cậu, rồi hôn lên đấy...

Đêm đấy Mặc Nghiên mơ một giấc mơ thật lạ lùng, cậu thấy mình đứng trong một tòa giáo đường được trang trí bằng hoa hồng đỏ, ở phía xa xa là Cha xứ đang dịu dàng nhìn cậu, bên dưới ông là người cậu yêu đang nở một nụ cười tỏa nắng, giơ tay về phía cậu... Đó là hôn lễ của cậu đúng không? Cậu rất muốn chạy nhanh về phía Hà Mộ nhưng vì vui quá mà đôi chân cứ đứng yên tại chỗ. Cậu muốn hét lên mà chẳng thốt nên lời...

Khi cậu mở mắt ra, đã là sáng của hai ngày sau, mà trên tay cậu đang lẳng lẳng một chiếc nhẫn thật đẹp, chứng minh những gì cậu mơ đã sắp thành hiện thực...

- Em dậy rồi! – Hà Mộ mỉm cười ngồi bên cạnh cậu.

- Anh...

- Dậy nào, chúng ta phải chuẩn bị ra sân bay!

- Sân bay? Đi sân bay làm gì? – cậu nhú mày hỏi.

- Kết hôn!

- Kết hôn? – Mặc Nghiên mở to mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Hà Mộ chỉ dịu dàng nhìn cậu mỉm cười, đôi mắt tràn ngập tình yêu mà cả đời chỉ có thể trao cho mình cậu...

- Mộ... em yêu anh...

- Anh biết... - hân trao cho cậu một nụ hôn sâu.

Cậu sắp kết hôn... cậu sắp lấy người cậu yêu nhất, có lẽ sẽ có nhiều khó khăn khác mà họ phải đối mặt, nhưng lúc này cậu cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới...

Có thể người cậu yêu không phù hợp với luân lí lẽ thường, nhưng tình yêu thì không phải một vách ngăn “giới tính” có thể ngăn cản được. Yêu đàn ông thì đã sao, miễn sao ta hạnh phúc là được rồi... đúng nhỉ?!!!!

————-END————-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dia-nguc-nhan-sinh>